

ANONIME

COMEDIE ÎN TREI ACTE DE AL VOITIN

O șefă de cabinet, „Păpușica“
 Un director general, „Scăpărici“
 Un director, „Șefulică“
 Un arhivar, „Iepuraș“
 O funcționară, „Arhipăpușa“
 O soție, „Mămăica“

A C T U L Î N T Î I

PĂPUȘICA (*la rampă; face un knicks*):

Sînt șefa de cabinet a directorului general. Pe lingă asta, în piesă eu voi prezenta personajele și voi face legătura dintre scene. Vedeti, deci: nu sînt un personaj oarecare... Vă rog priviți decorul. (*Spoturile de lumină parcurg planurile de joc.*) Aici jos e arhiva. Un pic mai sus e biroul șefului de la direcția I-a. Un pic și mai sus e cabinetul directorului general și — bineînțeles — și biroul meu. În realitate sînt mult mai multe scări. Aici planurile dintre locurile de joc par foarte apropiate. De fapt, arhiva e jos de tot, direcția I-a este sus, iar direcția generală e sus, sus de tot... E mai complicat... Știți dumneavoastră cum e. Dar trebuie să recunoașteți: simbolul ierarhiei e respectat și aici... Cabinetul directorului general e mult mai mare. De aici nu se prea vede. La început era mai mic. Acum e mai mare. Să vă explic: fostul șef, cel dinainte, era la început numai director. Așa era la noi, șef-director. Pe urmă, șeful a fost făcut director general. Mai mare. Pe șefii de servicii i-a făcut directori. Ceilalți am rămas pe loc; dar oricum e altceva să lucrezi la o direcție generală... Așa... după ce ne-am reorganizat prin avansare, fostul șef a dărîmat un perete. Trebuia și un cabinet mai mare. Just. Chiar el spunea: după „*tel*“ și cabinet... Am cerut și mobilier nou, dar nu s-au aprobat decît fotolii... Observați-le și dumneavoastră... Pentru șef, cu spătar înalt, tapițat jos, sus și pe margini. Pentru directori, cu spătar mai mic, tapițat numai jos. Pentru rest, fără tapițerie, dar cu dreptul să ne aducem pernă personală, de acasă. A fost și cu asta o poveste. Se opunea Sanepidul... (*E în-*

treruptă de sonerie.) Țsta e șeful. (*Urcă grăbită treptele care leagă cele trei planuri de joc și intră în cabinetul directorului general.*)

SCĂPĂRICI: Te suun...

PĂPUȘICA: Iertați-mă. Știți, eu am și sarcini culturale. (*Pe sală.*) Sînt și comentatorul piesei.

SCĂPĂRICI: Bine, bine, să vină la mine șeful direcției a I-a.

PĂPUȘICA: În ce problemă, vă rog?

SCĂPĂRICI: Am să-i spun eu.

PĂPUȘICA: Ca să știe cu ce lucrări să vină. (*Pe sală.*) Mă-ntreabă întotdeauna.

SCĂPĂRICI (*răstit*): Cu nimic! Ai înțeles?!!

PĂPUȘICA (*surprinsă, apoi ironică*): Cu nimic.

SCĂPĂRICI: Ce nimic?

PĂPUȘICA (*ofensată*): Nimic. N-am vrut să vă supăr. (*Pe sală.*) Am întrebat doar.

SCĂPĂRICI (*plictisit*): Bine, bine. Cheamă-l.

PĂPUȘICA (*cu ton de acceptare a unor scuze*): Nu-i nimic. Imediat. (*Iese.*)

SCĂPĂRICI (*rămas singur; pe sală*): E cam șuie... Păcat... Exterior e foarte bine proiectată. (*E scos din spotul luminii.*)

PĂPUȘICA (*în anticamera cabinetului*):

L-ați văzut?!! Noul nostru director general. E cam scăpărat. Păcat. Aparent e foarte bine finisat. Și ce importantă își dă! Putea să-l cheme direct. Cunoașteți sistemul; chemi prin șefa de cabinet. Pentru creșterea autorității. (*Formează un număr de telefon.*) Alo, sînteți poftit la cabinet.

ȘEFULICĂ (*în biroul său, la receptorul telefonului*): Nu cumva știi pentru ce, Păpușico?

PĂPUȘICA : Nuu ! Să veniți cu nimic. ȘEFULICĂ : Cu cine ?

PĂPUȘICA : Cu nimeni. Fără lucrări. (*Inchide telefonul.*) Când îl aud că-mi spune păpușică... îmi vine... nici nu vă mai spun ce-mi vine să-i fac. Dar o să vedeți... Din cauza lui, toți au început să-mi spună Păpușica.

ȘEFULICĂ (*în biroul său, cu o tablă de șah în față, mută piese*): Șah la regină. (*La tabla de șah și o închide cu precauțiune.*) Șah la regină. Gândește-te bine. Cine să gândească ? ! Eu și numai eu ! Eu sint omul-creier. Pansiv-conceptiv ! Ce e cu nebunul ? (*Gest de negație spre tabla de șah și semn spre cabinetul directorului general.*) Nu, nu așa. Celălalt. (*Se îndreaptă în pas ritmat spre direcția generală, urmărit de spotul luminii.*) Gîndire, acțiune. Acțiune, gîndire. Activ-oferensiv. Atacă nebunul. Sacrifici pionii. Pui calul să sară. Te aperi cumplit. (*Intră în biroul șefei de cabinet.*) În ce dispozitiv e ?

PĂPUȘICA : Electric. Tună și fulgeră.

ȘEFULICĂ (*corectîndu-și ținuta*): Energo-eruptiv. Îl calmez eu. N-ai un pieptene, Păpușico ?

PĂPUȘICA : N-am. Dacă vreți, trimit un șofer să vi-l aduc de acasă.

ȘEFULICĂ : Nu-i nevoie, Păpușico. (*Dă să între la directorul general.*)

PĂPUȘICA : Să știți că am să telefonez soției dv.

ȘEFULICĂ : Cee ? ! !

PĂPUȘICA : Să aiב grijă să nu vă mai uitați pieptenele. Chiar azi.

ȘEFULICĂ (*se oprește*): Dumneata vorbești serios ?

PĂPUȘICA : Bineînțeles.

ȘEFULICĂ : Te rog să-ți cauți de treburile dumitale.

PĂPUȘICA : Șefele de cabinet trebuie să se ocupe și de unele mici nevoi personale ale șefilor.

ȘEFULICĂ : Te rog ! Nici măcar nu ești șefa mea de cabinet.

PĂPUȘICA : Pot să explic soției dumneavoastră...

ȘEFULICĂ : Soției mele ? ! Ești imprudento-periculoasă.

PĂPUȘICA : Am să-i spun că mă ocup de dumneavoastră fiindcă mă simpatizezi. Doar îmi spuneți mereu păpușică.

ȘEFULICĂ (*pe sală*): Naivo-temerară. (*Șefei de cabinet.*) Te duc la mat.

PĂPUȘICA : Pe mine ? ! (*Pe sală.*) Nici la Pescăruș nu m-aș duce. Auzi, la M.A.T. ? !

ȘEFULICĂ (*scoate un carnețel*): Nu te privește. (*Notează.*) De verificat : ipoteze, una : inocento-perversă... Doi : perverso-inocentă... Dau nebunul, iau

tura. (*Pe sală.*) Lămuresc eu cazul. Rapido-urgent. (*Își îndreaptă nodul cravatei, vrea să intre.*)

PĂPUȘICA : O clipă, vă rog, trebuie să vă anunț.

ȘEFULICĂ (*indignat*): Pe mine ? ! !

PĂPUȘICA : Pe toată lumea. (*Pe sală.*) Așa am dispoziție. (*Intră la directorul general.*) Șeful direcției I-a.

SCĂPĂRICI : Poate să intre.

PĂPUȘICA (*din ușă*): Pofțiți. (*După ieșirea șefului direcției.*) L-am liniștit și pe asta. Înainte nu puteam. Nu aveam conjunctură. Era prieten cu fostul șef. Și de... (*E scoasă din spotul luminii.*)

ȘEFULICĂ (*după mai multe înclinări*): Am onoarea să vă salut.

SCĂPĂRICI : Bună ziua și ia loc. Te cam lași așteptat.

ȘEFULICĂ : Probleme.

SCĂPĂRICI : Șase minute și cincisprezece secunde. Am fost curios cît îți trebuie să faci cîtiva pași de la dumneata pînă la mine.

ȘEFULICĂ : Știți, munca... (*Pe sală.*) Problematico-absorbantă.

SCĂPĂRICI : Să fie clar : dacă te chem și ești reținut, îmi comunică cînd poți veni. Nu mă lași însă să aștept.

ȘEFULICĂ : Minunat. Asta-i și deviza mea. Vorba englezului...

SCĂPĂRICI : O știi !

ȘEFULICĂ : O știți ? ! A, sigur. Cum să n-o știți ?

SCĂPĂRICI : Fără ! Spune-mi, te rog, ce e cu șefa asta de cabinet ?

ȘEFULICĂ (*tatonînd*): Cu șefa ? Cu șefa, deci ? !

SCĂPĂRICI : Cu ea, cu ea.

ȘEFULICĂ : La ce indici vă interesează ?

SCĂPĂRICI : Indici... Vreau să știu pe cine am aici. Cu cine lucrez...

ȘEFULICĂ : Deci, ar fi : indicele unu, sociologico-economic. Doi, psihologico-pedagogic. Trei, profesionalo-statico-dinamic.

SCĂPĂRICI : Teribil.

ȘEFULICĂ : Permiteți-mi ! n-am terminat. (*Pe sală.*) Sistemul meu.

SCĂPĂRICI : Continuă, te rog. (*Pe sală.*) Mă interesează enorm...

ȘEFULICĂ : Rămăsesem la trei, profesionalo-statico-dinamic. Patru, culturalo-estetic-oobșteșc. Cinci, bio-fizico-sanitar. Șase, etico-moralo-endo-exogen.

SCĂPĂRICI : Țsta ce-ar fi ?

ȘEFULICĂ : Endo-exogen ? Relațiile interno-externe.

SCĂPĂRICI : Ale salariațiilor ?

ȘEFULICĂ : Evident. Fiecare indice are subdiviziuni. La relațiile endo, interne adică la punctul unu roman, ar fi relațiile intercolegiale de același sex. La

- punctul doi roman, relațiile intercolegiale de sex opus... La cele exogene, externe adică, e ceva mai complicat. La A mare, relațiile extracolegiale din interior. La B mare, relațiile extracolegiale din exterior. Bineînțeles, intervin și alte subdiviziuni, în raport de membrii de familie pe grade și afinități. Apoi, cei dinafara familiei. Toate pe sexopunctaje...
- SCĂPĂRICI: Deci, asta a fost indicele șase ? ! (Pe sală.) Simplu.
- ȘEFULICĂ: În linii mari. Mai am și indicele șapte: concepționalo-mistico-confesional. Ținem evidența descendenților și ascendenților pînă la gradul trei. Colateralu nu ținem.
- SCĂPĂRICI: Șapte, deci.
- ȘEFULICĂ: Pardon. Avem și indicele opt: diverso-exceptional. Il utilizăm foarte rar, doar în câteva cazuri.
- SCĂPĂRICI (pe sală): E grozav !... (Șefului direcției.) Și ce rezultate dă sistemul dumitale ?
- ȘEFULICĂ: Splendide. (Pe sală.) E simplu și riguroso-științific.
- SCĂPĂRICI: O să-mi fac timp să-l examinez.
- ȘEFULICĂ: Sînt încîntat. Eram sigur că veți fi apreciativo-pozitiv.
- SCĂPĂRICI: Și cu șefa de cabinet cum rămîne ?
- ȘEFULICĂ: Acuma, fiindcă v-ați făcut o idee de sistemul meu, o să vă fie mai ușor să vă dați seama. La unu, sociologic-economic, stă binișor. Aș putea spune, chiar bine. E cam nelămurită situația unui unchi. Se combină cu indicele șase. Dacă clarific și asta, ar putea sta chiar foarte bine. La indicele unu...
- SCĂPĂRICI: Spune-mi la psihologic...
- ȘEFULICĂ: Aici e aici... La indicele doi... Ați remarcat ceva ?
- SCĂPĂRICI: N-aș putea spune.
- ȘEFULICĂ: La doi e așa și așa. Trebuie combinat cu cinci: bio-fizico-sanitar.
- SCĂPĂRICI: E bolnavă ?
- ȘEFULICĂ: Sănătoasă tun. E vorba de nivelul psiho-intelecto-conceptiv. O am în studiu. (Pe sală.) Vede ea !
- SCĂPĂRICI: N-aș vrea să mă pronunț. Mi s-a părut oarecum deconcertată. Poate intimidată și de schimbare, de venirea mea.
- ȘEFULICĂ: Asta să se intimideze ? ! Nici vorbă. Nu corespunde. Ați sesizat perfect-exact. N-are punctajul pentru un astfel de post. Șefa de cabinet a directorului general. Se poate ? ! O schimbăm imediat. Vă caut pe cineva cu punctaj maxim. Contați pe mine.
- Chiur m-am gîndit la o persoană po-trivită.
- SCĂPĂRICI: Nici o grabă. Să mai vedem. Predecesorul meu era mulțumit de ea.
- ȘEFULICĂ: Ăla ? ! Ce să mai vorbim ? ! Mă abțin să fac aprecieri. (Pe sală.) N-ar fi elegant din partea mea. (Directorului general.) Le-au făcut alții, înlocuindu-l. O proteja. Asta e realitatea. Avea pentru ea o slăbiciune notorie. (Pe sală.) Afectivo-estetică.
- SCĂPĂRICI: În privința asta, mă îndoiesc. Il cunosc.
- ȘEFULICĂ: Nu m-ați înțeles. (Pe sală.) N-am luat-o bine. (Directorului general.) Mă iertați, n-am fost clar-explicit. Pur afectivo-estetic-platonic. Nici un punctaj suspect. Dar o proteja. La moralo e la maximo...
- SCĂPĂRICI: Am auzit că și pe dumne-nea te proteja ? !
- ȘEFULICĂ: Numai un răuvoitor putea afirma așa ceva. (Pe sală.) Sînt destui.
- SCĂPĂRICI: Totuși, erați amici.
- ȘEFULICĂ: Relații de serviciu. Cel mult, unele vagi legături datorită faptului că practicam aceleași sporturi.
- SCĂPĂRICI: Ești sportiv ? !
- ȘEFULICĂ: Ocazionalo-microbist și activo-șahist. (Pe sală.) Șahist redutabil.
- SCĂPĂRICI: Totuși, el te-a numit direc-tor. Se pare că-ți acorda completă încredere. Erai un fel de „fac-totum“.
- ȘEFULICĂ: Șeful face numirile.
- SCĂPĂRICI: Da, dar cum de s-a oprit tocmai la dumneata ?
- ȘEFULICĂ: La indicele unu, sociologic-economic.
- SCĂPĂRICI: Renunță, te rog, la indici.
- ȘEFULICĂ: Cum vreți. Am punctaj maximo la dosar. Mă cunoștea ca redutabilo-șahist. Terțio, sînt specialist.
- SCĂPĂRICI: În ce ?
- ȘEFULICĂ: Două licențe. Drept și filozofie. Specialitatea psihologicopedagogică, plus experiența.
- SCĂPĂRICI: În munca cu oamenii ?
- ȘEFULICĂ: Experiență de psiholog. Munca din direcția mea e umano-psihologică. Psihologia e știința sufletului. Specialitatea mea. (Treptat, va da replicile pe sală.) Ea a venit aici la reorganizare. Fostul serviciu se transforma în direcție. Înainte se lucra empirico-demodat. Fiecare cite un dosăraș acolo. Un chestionar, câteva întrebări, câteva referințe și o notare. Una singură, pe-riodico-anuală. Nu se mai putea așa Șeful fostului serviciu, băiat bun de altfel, capabilo-inimos, l-am păstrat ad-junct, e total nepregătit. Lucra neștiin-

tifico-primitiv-rudimentar. Nu spun, e bine să stai de vorbă cu salariații. E bine să știi ce fac, dar nu poate fi asta baza unei munci psihologico-științifică. Baza trebuie să fie punctajul. Exigențele cresc. Trebuie să promovăm noul. Numai punctajul îți poate da valoarea potențialo-expresivă a fiecărui salariat-angajat. Cu precizie matematico-exactă. Ne-am modernizat. Eu folosesc în direcție și mașini de calculat. Am două și sînt suprasolicitate.

SCĂPĂRICI: Două ? !

ȘEFULICĂ: Numai două. Dacă-mi mai dați încă două, vă garantez că în cel mult un an, maximum-maximorum un an și jumătate, doi, toată instituția, începînd cu dumneavoastră, va fi cu punctajul la zi. (*Treptat, dă replicile pe sală.*) Rezultatele se văd de pe acum. La noi totul merge bine. Mereu mai bine. Din ce în ce mai bine. Foarte bine. Dacă n-aș fi modest, aș zice excelento-strălucit. Tindem spre perfectopogeu și sîntem gata, gata...

SCĂPĂRICI: Să-l ajungem.

ȘEFULICĂ: Just. Am folosit prilejul să vă fac o informare sumaro-succintă. Pentru salariații noștri tehnici avem deja punctaje. Nu toate, dar pe cele bazo-fundamentale le avem calculate. Trecute pe fișe. Multicolore, pe specialități. Trași fișa, vezi indico-punctajul, ai personalitatea umano-necesară. Modern și exact, practico-științifico. Încă ceva...

SCĂPĂRICI: Scuză-mă, te rog, unde ai lucrat înainte de a veni aici ?

ȘEFULICĂ: La centrul de cultură fizică și sport pentru deficienți. (*Pe sală.*) Centrul republican-național, bineînțeles.

SCĂPĂRICI: Deficienți mintali ?

ȘEFULICĂ: Nu, deficienți fizici.

SCĂPĂRICI: Și ce făceai dumneata acolo ?

ȘEFULICĂ: Prim-psihologo-metodolog-principal-șef.

SCĂPĂRICI: Psiholog pentru cultură fizică ? ! Nu prea văd legătura.

ȘEFULICĂ: Ați uitat că sînt și șahisto-specialist.

SCĂPĂRICI: Da, și ? !

ȘEFULICĂ: Șahul nu-i sport ? ! !

SCĂPĂRICI: Nu știu de ce, dar parcă este.

ȘEFULICĂ: E sport. (*Alternativ, pe sală și directorului general.*) Indubitabilo-precis. Gimnastica minții. Cel mai bun sport pentru deficienții fizici. Îi așezi la mese și-i înveți să joace șah. Fac sport. E cel mai comodo-plăcut. Și pen-

tru deficienți și pentru centru. Am format nenumărate serii de sportivo-deficienți. Unii au ajuns departe. Campiono-ași, vă rog să mă credeți.

SCĂPĂRICI: Sînt convins. Trimite-mi-l pe adjunctul direcției.

ȘEFULICĂ: E în concediu. Vă rog să apelați la mine. Vă stau la dispoziție pentru tot ce aveți nevoie.

SCĂPĂRICI: N-aș vrea să abuzez de timpul duminical. Îmi propuseseam pentru azi să iau un prim contact cu direcțiile.

ȘEFULICĂ: Îi convoc imediat.

SCĂPĂRICI: Mă duc eu la ei.

ȘEFULICĂ: Vor fi foarte onorați. Vă rog să-mi permiteți să vă însoțesc.

SCĂPĂRICI: Te deranjezi inutil... Dumneata ești cu sistemul. Nu prea cunoști oamenii.

ȘEFULICĂ: Dar mă cunosc ei pe mine. Activitatea conceptivo-organizatorică e absorbantă. Am să am cinstea să vă prezint.

SCĂPĂRICI: Mă prezint singur.

ȘEFULICĂ: Insist, vă rog.

SCĂPĂRICI: Dacă insiști... O să te plictisești.

ȘEFULICĂ: Cu dumneavoastră ? ! Imposibil.

SCĂPĂRICI (*ieșind însoțit de șeful de direcție prin biroul șefei de cabinet*): Sînt la a patra. De acolo mă duc la arhiva tehnică. Dacă e ceva, caută-mă. (*Dispare împreună cu șeful direcției.*)

PĂPUȘICA (*îndreptîndu-se spre arhivă, urmărită de spotul luminii*): E director general numai de citeva zile. Ne-a pus pe toți la priză. Așa e la început. Se învechește și o să-i treacă. Mă intimidez și eu puțin. Nu cine știe ce... Dar dacă e așa dum-dum... Mie însă-mi place. Îmi place principal. Altfel, mi-e indiferent. Eu nu-s o secretară clasică. Ați înțeles. Îmi place numai fiindcă e energic. De asta era nevoie la noi. Dacă era un pic mai puțin drăguț, un pic, numai un pic mai puțin tînăr și un pic însurat, era și mai bine. La noi în instituție sîntem șazeci și cinci virgulă patru la sută femei. Vă dați seama. Dar cred că va merge și așa. Pare foarte serios și o să am și eu grijă... Dau o fugă pînă la arhiva tehnică... Doar nu e inspecție inopinată. Dacă nu-l previn pe nenea arhivarul, îl intimideză scăpăriciul ăsta nou și nu mai scoate un cuvînt. Ar fi păcat. E foarte cumsecade nenea arhivarul. Face cele mai bune cafele din toată instituția. Frige

- și cabanos pe reșou. O grozăvie... (*Intră la arhivă.*) Salve, arhivă!
- ARHIPĂPUȘA : Ave, păpușică de cabinet.
- PĂPUȘICA : Nu-mi mai spune așa, că mă supăr și plec.
- ARHIPĂPUȘA : S-o văd și pe asta.
- IEPURAȘ : Nu mai necăji fata. Ai căzut la țanc, drăguțo. Tocmai puneam de o turcească.
- PĂPUȘICA : Dacă o faci repede, nene!
- IEPURAȘ : Intr-o clipită.
- PĂPUȘICA : Vine șeful la voi!
- IEPURAȘ (*minuind imprudent ustensilele de cafea*): La noi?
- ARHIPĂPUȘA (*în timp ce face o pasi-ență*): Vezi că te opărești, șefule... Ei, nu zău, cum de vine, dragă? La noi nu vine nimeni.
- PĂPUȘICA : Vine.
- IEPURAȘ : Atunci, s-a zis cu cafeaua. N-o mai fac.
- PĂPUȘICA : Nu vine chiar acuma. S-a dus la a patra.
- ARHIPĂPUȘA : Fă-o, șefule.
- IEPURAȘ : O să-i miroase.
- PĂPUȘICA : Deschidem fereastra și gata.
- ARHIPĂPUȘA : Nici nu-i nevoie. Mă parfumez eu puțin și are ce mirosi. (*Pe sală.*) Putem frige și cabanos și tot nu simte.
- IEPURAȘ : Cu cabanosul s-a zis pe ziua de azi.
- PĂPUȘICA (*funcționarei*): Îți dai în cărți?
- ARHIPĂPUȘA : Nu. Fac o pasiență. Dacă vrei, îți dau.
- PĂPUȘICA : Nu cred. Dar, dacă vrei, dă-mi.
- ARHIPĂPUȘA : Dacă nu crezi, ce să-ți dau! Mai bine-mi dau mie. Pe 24 ore. (*Amestecînd cărțile.*) Bine știți, bine ghi-ciți.
- IEPURAȘ (*dîndu-le cîte o ceașcă*): Eu nu mai beau. Nu-mi mai tihnește. Mai bine iau un carbaxin.
- ARHIPĂPUȘA (*fredonînd*): Suflete, suflete, suflet de arhivar, bun de cusut la dosar. Frantz, mi se pare că tu mă iubești, tra, la la la la la la.
- IEPURAȘ : Dumitale ce-ți pasă... Ai protecție.
- ARHIPĂPUȘA : Suflete, mă supăr. (*Șefe de cabinet.*) Ascultă tu, am auzit că-i liber și neatîrnat. (*Pe sală.*) Și foarte june-prim.
- PĂPUȘICA : E!
- ARHIPĂPUȘA : Dar și turbat rău. Nu, tu?
- PĂPUȘICA : Nu-i turbat deloc. E scăpărici.
- ARHIPĂPUȘA : L-ai și poreclit. Nostim : scăpărici!
- PĂPUȘICA : Nu l-am poreclit. Așa c. IEPURAȘ : Să nu-l porecliți pe șeful, că mă supăr. Eu nu admit așa ceva.
- ARHIPĂPUȘA : Ce ochi are, tu?
- PĂPUȘICA : Nu știu.
- ARHIPĂPUȘA : Vai, ce lipsă de spirit de observație... Eu îl pun de ghindă.
- IEPURAȘ (*pe sală*): Auzi minte la ea, să-l puie pe șefu' în cărți. Pe șefu' cel mare!
- PĂPUȘICA : Mulțumesc pentru cafea.
- IEPURAȘ : N-ai de ce, drăguțo.
- ARHIPĂPUȘA : Ia stai o clipă. Asta ești tu. Te măsluiești, dar ești tu. Cazi lingă el și cu vorbe, ce mai vorbe... Îmi cad și mie destule, dar nu ca ție.
- PĂPUȘICA : Brașoave. Eu am șters-o. (*lese, se îndreaptă spre biroul ei.*) Sint o proastă. Și, pe deasupra, lacomă. Mi-a trebuit cafea. (*Dispare.*)
- ARHIPĂPUȘA : Tare-i proastă fata asta. Eu să fiu în locul ei. n-aș scăpa ocazia. Cel puțin aș încerca. Să n-am ce-mi reproșa... Îmi cade și un dar la așternut... Interesant...
- IEPURAȘ : Zvirle scirboșeniile alea de cărți și ia și dumneata un dosărel, două. Să nu te găsească stînd degeaba.
- ARHIPĂPUȘA (*stringînd cărțile*): Gata. (*Pe sală.*) Să vedeți cum pun eu lucrurile la punct. (*Arhivarului.*) Ajută-mi să scot niște dosare. (*Scoate dosare din rafturi.*)
- IEPURAȘ : Ai să mi le zăpăcești.
- ARHIPĂPUȘA : Le pui dumneata la loc. Știu eu ce fac. (*Așază dosare pe biroul ei și în jur.*) Pentru atmosferă. (*Pe sală.*) Să se vadă că aici se muncește.
- IEPURAȘ : Dacă-i așa, să punem și la mine.
- ARHIPĂPUȘA : Punem, punem. (*Aduce dosare și pe masa arhivarului.*)
- IEPURAȘ (*ia din dosarele de pe masa funcționarei și le pune pe a lui*): Atunci să fie la mine mai multe. (*Pe sală.*) Doar eu sint șeful. Este?!
- ARHIPĂPUȘA : Nici o pretenție. Pentru dumneata fac mizanscena. (*Incepînd să se dichisească.*) Eu am recuzita mea. Ia scoate-ți haina, șefule.
- IEPURAȘ : De ce s-o scot? Să mă gutunăresc?!
- ARHIPĂPUȘA : Ascultă-mă și scoate-o. În cămașă pari mai activ. (*Pe sală.*) Creează impresie de muncă intensă.
- IEPURAȘ (*scoîndu-și haina*): Fir-ar să fie! Ai dreptate.
- ARHIPĂPUȘA : Pune-ți mînecuțele, șefule.
- IEPURAȘ : Nu le uit eu. (*Iși pune mînecuțele.*) Să știi că-i bine. Pe haină

putea să nu le observe. (*Pe sală.*) Pe cămașă se văd cum trebuie.

ARHIPĂPUȘA : Te cred.

IEPURAȘ : Zău, dumneata erai bună de

regizor de teatru. Ai talent berechet.

ARHIPĂPUȘA (*pe sală*) : Chiar mai mult decât berechet.

IEPURAȘ : Ai, zău că ai. Să-ți dau și dimitale niște mînecuțe. Mai am o pereche.

ARHIPĂPUȘA : Nu. Fugi de-acolo. Și așa m-a prins evenimentul cu rochia asta oribilă. Să-mi mai ascund și brațele...

IEPURAȘ : Păcat că nu le pui. Mînecuțele îți dau așa... un aer tehnic. Eu cînd le pun mă simt ca un tehnician. Ce mai, inginer de dosare.

ARHIPĂPUȘA : Hai, dă-le.

IEPURAȘ : Îmi pare bine că le pui. (*Pe sală.*) Asta-i contribuția mea la regie.

ARHIPĂPUȘA (*punîndu-și mînecuțele*) : Le pun ca să le scot.

IEPURAȘ : Cum adică ?

ARHIPĂPUȘA : După ce vine le scot.

Îi fac lui Scăpărici un fel de strip-tease.

IEPURAȘ : Ce face ? ! !

ARHIPĂPUȘA : Strip-tease. Ce, nu știi ?

IEPURAȘ : Hei, cum să nu știu. Doar nu-s de la Sarmisegetuza. (*Pe sală.*)

Auzi ? ! Lui șefu' !

ARHIPĂPUȘA : Nu chiar de tot. Să-mi vadă Scăpărici măcar brațele.

IEPURAȘ : Ia liniștește-te, că dăm de dracu'. Și să nu-l mai poreclești pe șefu'.

ARHIPĂPUȘA : Aia l-a poreclit, nu eu.

IEPURAȘ : Fata a spus doar așa. Dumneata ai întors-o pe poreclă. Dacă se află, iese foc.

ARHIPĂPUȘA : De aia e scăpărici.

IEPURAȘ : Cu dumneata n-o scot la capăt. (*Pe sală.*) Eu nu știu nimic.

(*Funcționarei.*) Scăpărici, nescăpărici, șeful e șef.

ARHIPĂPUȘA : Ai început să-l poreclești și dumneata.

IEPURAȘ : Eu ? Am zis eu ceva ? Eu i-am spus scăpărici ?

ARHIPĂPUȘA : Chiar acum, de trei ori la rînd.

IEPURAȘ : Ferește-mă de ceasul cel rău.

În viața mea nu mai spun cuvîntul ăsta.

ARHIPĂPUȘA (*fredonînd*) : Suflet candriu de papugi, cine să te-nțeleagă... suflet candriu...

IEPURAȘ : Taci, te rog, că mă apucă tahicardia.

ARHIPĂPUȘA : Las-o pe mîine, șefule.

Nu mai scot nici o notă. (*Liniște.*)

ȘEFULICĂ (*conducînd pe directorul general spre arhivă*) : Îmi permit să vă atrag atenția că la arhiva tehnică avem o funcționară cu un punctaj cu totul excepțional.

SCĂPĂRICI : Da ? !

ȘEFULICĂ : Absolut. La toți indicii...

Pe aici, vă rog... Ar fi o șefă de cabinet perfectissimo-excepțională... Aici, vă rog.

SCĂPĂRICI (*intrînd în arhivă*) : Bună ziua.

IEPURAȘ : Să trăiți !

SCĂPĂRICI (*dînd mîna cu arhivarul și cu funcționara*) : Eu sînt noul director.

ȘEFULICĂ : General !

IEPURAȘ : Să trăiți !

SCĂPĂRICI : Va să zică, asta e arhiva.

IEPURAȘ : Tehnică, să trăiți.

SCĂPĂRICI : Și ce faceți dumneavoastră aici ?

IEPURAȘ : În conformitate cu regulamentul interior de organizare a direcției generale...

ȘEFULICĂ : Punctul 118.

IEPURAȘ : Da, să trăiți... Noi ne conservăm... Tehnica, adică.

ARHIPĂPUȘA (*încercînd să atragă atenția directorului general*) : Dosarele proiectelor tehnice. Definitive.

SCĂPĂRICI : Și sînt multe ?

ȘEFULICĂ : Mii.

IEPURAȘ : Da, să trăiți. De la cuptorașele de uscat prune pînă la șe-me 408 per 905 ter.

ȘEFULICĂ : Toate. Se conservă 30 de ani. Termenul maxim de prescripție longo-maximă. Ca jurist, trebuie să vă spun...

SCĂPĂRICI : O să-mi explicați. (*Arhivarului.*) De cînd lucrezi aici ?

IEPURAȘ : De șase ani. De la înființare.

SCĂPĂRICI : Anul trecut s-au definitivat cam o sută de proiecte. Anterior, și mai puține.

IEPURAȘ : Anul trecut, 104, să trăiți.

SCĂPĂRICI : Exact. Ai evidența lor ?

IEPURAȘ : Să trăiți. Eu sînt evidența.

Vi-l scot pe oricare cu ochii închiși.

SCĂPĂRICI : Și dacă lipsești cumva ?

IEPURAȘ : Eu nu lipsesc niciodată.

SCĂPĂRICI : În concediu tot pleci.

IEPURAȘ : De fapt, nu le cere nimeni.

Noi conservăm, să trăiți.

ȘEFULICĂ : Împarte munca cu dumneaei. Volum mare. Diviziunea muncii logico-necesară.

SCĂPĂRICI : Bine. (*Șefului direcției.*)

Cred că putem pleca... O să ne mai vedem. (*Dă mîna cu arhivarul.*) Bună ziua.

IEPURAȘ : Să trăiți.

ŞEFULICĂ (*trecând prin fața scenei cu directorul general*): Vă felicit. Ați sesizat imediat aspectul esențialo-principal. Cu evidența sînt într-o situație deficiente-precară. Deși nu-i în sectorul meu, cu voia dumneavoastră, mi-aș permite să-i ajut. Să-și stabilească un sistem științifico-operativ.

SCĂPĂRICI: Să mai lăsam.

ŞEFULICĂ (*în timp ce dispăre cu directorul general*): Cum doriți. Totuși, la volumul lor, e de o urgență absoluto-imperativă.

ARHIPĂPUȘA: Ce ți-a venit să spui că nu le cere nimeni?!

IEPURAȘ: Dar ce, le cere cineva?!

ARHIPĂPUȘA: Noroc că a dres-o Şefulică.

IEPURAȘ: Nu mi-e mie grijă de asta. Tot nimic nu iese. N-o să ne aprobe nici ăsta sporul de tehnicitate. Degeaba ți-a promis Şefulică al dumitale. N-ai văzut?! A venit așa, de formă... Nu-i nici măcar scăpărat... Miine nici nu-și mai aduce aminte de mine... Da! Dar cel puțin la dumneata nici nu s-a uitat. Asta chiar mi-a plăcut. Te-ai fițit degeaba.

ARHIPĂPUȘA: Crezi?!

IEPURAȘ: N-ai văzut cum se uita?! Ca prin sticlă.

ARHIPĂPUȘA: Fugi, şefule, n-ai observat. Cînd a spus că o să ne mai vedem, mi-a săgetat o privire, doamne, doamne. Îți spun eu.

IEPURAȘ: O fi. Te-o fi săgetat, dacă spui. Dar eu cred că am ieșit prost. Dacă și-o fi dat seama că tîrnosim mangalul. Și tocmai acuma... Doar știi cum e: cum vine șef nou, gata și reorganizarea. Să vezi ce tevatură o să înceapă. În loc să mai salt și eu, că nu mai am mult pînă la pensie, cine știe pe unde mă trezesc.

ARHIPĂPUȘA: Nu fi pesimist. Trebuie să fi ajuns. Ia să vedem. (*Formează un număr de telefon.*) Alo!

ŞEFULICĂ (*în biroul său, cu tabla de șah în față, ridică receptorul telefonului*): Alo...

ARHIPĂPUȘA: Şefulică, eu sînt.

ŞEFULICĂ: A, tu. (*Mutînd o piesă de șah.*) Șah mat.

ARHIPĂPUȘA: Ei, nu zău, chiar șah mat?! (*Arhivarului.*) L-am făcut mat. Ți-am spus eu.

ŞEFULICĂ: Nu tu, regina.

ARHIPĂPUȘA: Care regină?

ŞEFULICĂ: Altă problemă.

ARHIPĂPUȘA: Lasă, dragă, problemele. Cum am ieșit?

ŞEFULICĂ: Pendulativo-oscilant.

ARHIPĂPUȘA: Fii, dragă, mai clar.

Lasă prostiile. Cu mine ți-ai găsit?! ŞEFULICĂ: Așa și așa.

ARHIPĂPUȘA: Ei, cum asta? M-a remarcat?

ŞEFULICĂ: Cred că da.

ARHIPĂPUȘA: Nu ți-a spus?

ŞEFULICĂ: E discreto-misterios.

ARHIPĂPUȘA: Cum?

ŞEFULICĂ: Mut. Om închis. Cred că nu e prea sigur de el. Din cauza asta, e rezervat.

ARHIPĂPUȘA: Dar m-a remarcat, sînt sigură.

ŞEFULICĂ: Cred că da.

ARHIPĂPUȘA: Crezi, sau ești sigur?

ŞEFULICĂ: Sigur.

ARHIPĂPUȘA: Atunci e bine. Încamnă că se face.

ŞEFULICĂ: Ce să se facă?

ARHIPĂPUȘA: Știi tu ce. Cu mine, dragă. Mutarea.

ŞEFULICĂ: Ce mutare? (*Se uită la tabla de șah.*)

ARHIPĂPUȘA (*depărtînd receptorul telefonice*): A început să se zaharisească și ăsta. (*La telefon.*) Mutarea mea, dragă!

ŞEFULICĂ: A, a ta?! Mai trebuie acționat!

ARHIPĂPUȘA: Insistă, dragă.

ŞEFULICĂ: Am și eu tot interesul.

IEPURAȘ (*agitîndu-se în preajma funcționarei*): Întrebă-l de spor.

ŞEFULICĂ: Nu-l pot lăsa să se izoleze.

ARHIPĂPUȘA (*arhivarului*): Da, da. (*La telefon.*) Nu uita de sporul de tehnicitate.

ŞEFULICĂ: Ce spor?! Doar ți-am spus. Asta-i o gogoriță. Nu se poate.

IEPURAȘ: Ce spune?

ARHIPĂPUȘA: Bine, bine. Acționează.

ŞEFULICĂ: Să știi că nu-i ușor. Să sperăm. Și azi i-am propus. Mă amină. Totuși, sînt speranțe.

ARHIPĂPUȘA: Nu-l slăbi deloc.

ŞEFULICĂ: Insist mereu.

ARHIPĂPUȘA: Atunci, pa, Şefulică.

ŞEFULICĂ: Pa. (*Inchide telefonul; mișcînd piesele de șah.*) Mut regina, scap de nebul. (*Pe sală.*) Periculoso-riscant, inevitabilo-necesar. (*Dispăre din spotul luminii.*)

IEPURAȘ: Ei, ia spune. E cam albastră.

ARHIPĂPUȘA: De ce? Am ieșit foarte bine.

IEPURAȘ: Te cunosc eu, e albastră.

ARHIPĂPUȘA: Deloc.

IEPURAȘ: Și cu sporul?

ARHIPĂPUȘA: Ți-am spus: bine, o să-l dea.

IEPURAŞ : La paştele cailor. Va să zică, te muţi la alt serviciu. M-am lămurit.

ARHIPĂPUŞA : Încerc, să vedem.

IEPURAŞ : Dacă te muţi, înseamnă că aici se înecă corabia. Ne desfiinţează şi ne trece la arhiva generală. Aici domneai, veneai când Ńi se năzărea.

ARHIPĂPUŞA : Nici vorbă să ne desfiinţeze.

IEPURAŞ : E vorba de mult.

ARHIPĂPUŞA : Chiar dacă se contopesc arhivele, ce mare pagubă?... Treci la generală şi gata.

IEPURAŞ : Treci... Dacă trec, şefia se duce. N-o să-l scoată pe ăla, să mă pună pe mine. Adio şi-un praz verde... Dacă m-ai lua şi pe mine sub pulpana dumitale, ar fi ceva... Ce zici?! Doar m-am purtat şi eu...

ARHIPĂPUŞA : Nu poate. Nici cu mine nu e' chiar sigur. ÎŃi faci însă griji inutile. Nu se desfiinţează.

IEPURAŞ : Pune o vorbă. Că aici, oricum, n-am zile multe. E un loc administrativ la a treia.

ARHIPĂPUŞA : Şefulicul nu poate. Totul depinde de Scăpărici.

IEPURAŞ : Dacă vrea, poate şi Şefulică al dumitale. Nu e mare lucru.

ARHIPĂPUŞA : Nu poate. Cum a venit, i-a şi luat Scăpărici numiriŃe. Toate.

IEPURAŞ : I le-a şi luat? Brava lui!

ARHIPĂPUŞA : Ştii că eŃi bine?! Te mai şi bucuri. EŃi revoltător, şi mă mai şi rogi. Du-te la Scăpărici să te mute.

IEPURAŞ : M-aş duce eu. Parcă nu m-aş duce?! Dar degeaba. Dacă nu te cunoaşte şeful...

ARHIPĂPUŞA : Te cunoaşte. Te-a onorat cu vizita.

IEPURAŞ : S-a uitat la mine cît la o ceapă degerată. Alceva înseamnă să te cunoască un şef. Aşa, să te aibă la inimă, să-i placă ochii dumitale. Atunci, da. Bun, rău, totuna; eŃti om făcut. Gata numiriŃe, gata avansarea, gata prima, gata tot. Numai să fii omul şefului. Parcă eu nu eram bun şi de alceva decît să mucegăiesc printre dosare? Dar aşa mi-a fost soarta. Să mucegăiesc printre dosare. N-am avut noroc în viaŃă : să mă cunoască şi pe mine un şef. Nu un şefulică. Un şef mai barosan. Măcar aşa ca Scăpărici... Na, c-am scăpat-o. (*Dind replicile pe sală.*) Atunci să mă vezi, dacă te are în ochi şeful, îŃi pune propteaua şi te saltă. Dacă nu, la arhivă. Asta-i. S-o ŃiŃi de la mine.

ARHIPĂPUŞA : Atunci caută şi dumneata să intri în ochii lui Scăpărici.

IEPURAŞ : M-aş băga eu în ochii lui, dar cum? Că el de văzut nu mă vede, iar de bine ce mă Ńtie, cred că m-a şi uitat.

ARHIPĂPUŞA : Du-te la el, fă-l să te remarce.

IEPURAŞ : Uşor de spus, greu de făcut. N-ai făcut şi dumneata dansul morŃii cu mînceuŃele? Şi te-a remarcat de n-a mai putut. S-a uitat la dumneata cît berbecul la televizor. Cît despre săgetat, zici dumneata. Dar eu n-am văzut, n-am observat.

ARHIPĂPUŞA : Te-ai îndrăcit, şefule?

IEPURAŞ : M-am. Sigur că m-am. Şi mai iau un carbaxin. (*Ia o pastilă.*)

ARHIPĂPUŞA : Şefule, nu te-am văzut încă nervos. EŃti simpatic.

IEPURAŞ : Nu mă săgeta. Cu mine e de pomană.

ARHIPĂPUŞA : Ei, nu te-ncrede... Ştii ce, şefule, am o idee.

IEPURAŞ : Dumitale-Ńi răsar ideile ca ciupercile după ploaie.

ARHIPĂPUŞA : Tragem nişte anonime, şefule.

IEPURAŞ : Anonime?! Bine am zis, ca ciupercile. Otrăvitoare. Ferească-mă sfîntul Iermolaie grămăticul. (*Pe sală.*) Asta-i sfîntul arhivarilor şi al condeierilor. (*FuncŃionarei.*) Eu nu fac rău nimănui.

ARHIPĂPUŞA : Dar cine a spus asta?! Facem nişte anonime despre dumneata. Ca să-i atragem şefului atenŃia.

IEPURAŞ : Să mă bag eu singur la apă? Dumneata eŃti zurlie rău... Ce să spun?! Că mi-am omorît soacra, Dumnezeu s-o ierte?!

ARHIPĂPUŞA : Nici chiar aşa. Ceva nu prea grav... S-ar dovedi că nu-i adevărat. Dar ieŃi din anonim. Intri în raza vizuală a lui Scăpărici. (*Pe sală.*) E o metodă sigură de a te remarca.

IEPURAŞ : PuŃin spus că eŃti zurlie. Dumneata eŃti mai rău decît aia... Cum Dumnezeu i-o fi spunînd?! Am citit eu un roman de pe vremuri... A, da, Mesalina, împărăteasa Babilonului... Cam aşa ceva.

ARHIPĂPUŞA : Dacă-i pe asta, nu mai spun nimic.

IEPURAŞ : Tot ai început, spune pînă la capăt. Să nu mor prost. Să văd cum îŃi merge moriŃca.

ARHIPĂPUŞA : Mare lucru. Îi trimitem lui Scăpărici nişte anonime că eŃti foarte afemeiat. Craiul crailor.

IEPURAȘ : Eu, crai?! Cine să creadă așa ceva?

ARHIPĂPUȘA : Evident că n-o să creadă.

IEPURAȘ : Păi dacă nu crede, de ce să scriem anonimele?

ARHIPĂPUȘA : Greu să se înțeleagă omul cu dumneata... (*Explicativ.*) Ca să-i stîrnim interesul.

IEPURAȘ : Zîit! Nu se prinde. (*Cocoșindu-se.*) Altădată, nu zic. Cînd eram tînar, de... Am fost și eu cineva... Fii serioasă, domnișoară!

ARHIPĂPUȘA : E bun cirlițul. Se prinde. Punem și o femeie care să-i stîrnească interesul și intri sigur în vizor. Pe urmă se lămurește, dar de remarcat te remarcă.

IEPURAȘ : Să băgăm și o femeie?! Nu se poate!

ARHIPĂPUȘA : Dar ce, vrei să fii crai, așa, de unul singur?

IEPURAȘ : Nu! Categorie, nu! Dacă era așa, în general, poate, poate. M-aș mai fi gîndit. Cu craițul nu-i chiar așa mare buclucul. O muștruluală acolo, și gata. (*Alternînd replicile pe sală.*) Dacă se nimereste și șeful crai, poți să ieși chiar bine. După ce trece focul, te are în evidență. Cum s-ar zice, și-a scos dosarul la vedere.

ARHIPĂPUȘA : Vezi că am dreptate?

IEPURAȘ : Dacă ar fi fost fără femeie, nu știu zău. Chi-ris-gaia!...

ARHIPĂPUȘA : Fără femei n-are nici un haz și nici nu se poate. În definitiv, și femeia ar beneficia ca și dumneata.

IEPURAȘ : Greu să se prindă vreuna.

ARHIPĂPUȘA : Găsim soluția, șefule.

IEPURAȘ : Ia ascultă... Nu cumva... Te-ai gîndit... Știi... Să ne dăm amîndoi în tîrbacă... Așa, pe hîrtie... Să ne remarcăm împreună...

ARHIPĂPUȘA : O, nu. Ar fi o enormitate. Ne-am compromite amîndoi, iremediabil și inutil. Sintem aici împreună. E stupid, dar ar fi oarecum plauzibil. Iar eu, știu eu, nu-l interez.

IEPURAȘ : Vezi ce periculos e?! Dă-o în baltă de treabă! Nici nu mai vreau să discutăm despre asta. Dacă mă trece la arhiva mare, leafa tot nu mi-o poate scade... Zău, m-ai înnebunit cu ideile dîmitale.

ARHIPĂPUȘA : Nu mai da înapoi, șefule, că eu soluția o și am.

IEPURAȘ : Ce soluție?

ARHIPĂPUȘA : Femeia : șefa de cabinet a directorului general. E și suspectă. Pînă acum a refuzat o mulțime.

IEPURAȘ : Ești nebună. Nu te supăra, dar ești curat nebună. Ce interes ar putea avea fata să accepte așa o mișelie? Că drept vorbind, e mișelie curată.

ARHIPĂPUȘA : Dar ce, o întreb?! Atunci chiar aș fi nebună. Scriu anonimele și gata. Nu-i fac nici un rău. Dimpotrivă. Îi ofer și ei prilejul să-i acorde Scăpărici întreaga atenție.

IEPURAȘ : Cît a fost glumă, a fost...

ARHIPĂPUȘA : Nici o glumă. Scriu anonimele chiar azi. Și nu uita : ai fost de acord.

IEPURAȘ : Eu?! Ferească Dumnezeu.

ARHIPĂPUȘA : În principiu, ai fost de acord. E de-ajuns.

IEPURAȘ : Mă duc chiar acum și spun tot.

ARHIPĂPUȘA : N-ai decît. O să neg. Ai să te faci și mai ridicol decît ești.

IEPURAȘ : Zău că tare mai ești nu știu cum. Nu scrii dumneata... Pînă la urmă ești fată bună.

ARHIPĂPUȘA : Pa, șefule. Eu m-am topit.

IEPURAȘ (*oprînd-o*) : Dom'șoară, eu nu mai știu ce să cred. Să nu te pună diavolul să scrii anonimele.

ARHIPĂPUȘA : Fii liniștit. Are dracul altceva mai bun de făcut. Doar mă știi glumeată.

IEPURAȘ : Glumeată și cu strungăreață.

ARHIPĂPUȘA (*ieșind*) : Pa, șefule... Nu știu dacă ai fost crai, dar te fac sigur.

IEPURAȘ (*rămas singur, după o clipă de gîndire, formează un număr de telefon*) : Alo, cabinetul?

PĂPUȘICA (*din biroul ei, ridică telefonul*) : Alo... Salve, nene arhivarule.

IEPURAȘ : M-ai cunoscut, drăguțo?

PĂPUȘICA : Cum să nu te cunosc?!

IEPURAȘ : Eu nu prea vorbesc la telefon. Rar dacă mi se întîmplă.

PĂPUȘICA : E chiar prima dată. S-a întîmplat ceva?

IEPURAȘ : Nimic. Am vrut și eu să vorbesc la telefon... Așa... Șeful cel mare ce face?

PĂPUȘICA : Ai ceva cu el?

IEPURAȘ : Nu, am întrebat și eu.

PĂPUȘICA : Nu știu ce scapără, dar văd că s-a încheiat programul și nu mai pleacă.

IEPURAȘ : Am vrut, așa, să-ți aud glasul...

PĂPUȘICA (*în timp ce sună soneria*) : O clipă, mă sună șeful.

IEPURAȘ : Atunci, eu te las. La revedere, drăguțo. (*Inchide telefonul.*) Prea m-am speriat și eu ca un copil. Nu scrie ca nici o anonimă. Să știi că am luat prea multe hăpuri.

PĂPUȘICA (*după ce a închis telefonul*): Au luat-o razna toți. Până și nenea arhivarul să dea telefon... Asta nu s-a mai întâmplat. (*Intră la directorul general.*)

SCĂPĂRICI: Ia hîrțile astea și dă-le drumul... Te-am reținut peste program.

PĂPUȘICA: Nu-i nimic. Mi-a făcut plăcere.

SCĂPĂRICI: Mare plăcere... Vezi să nu zăpăcești vreo hîrtie. Bună ziua. (*Iese.*)

PĂPUȘICA (*coborînd spre rampă*): Ați văzut?! Am vrut să fiu amabilă, și poftim răspuns... E scăpărat rău... Acum programul s-a sfîrșit. Vom lua o pauză... Eu mă duc acasă... De fapt, mă duc în cabină... Dumneavoastră puteți merge în foaiier. O să fie cam strîmt. Sînteți cam mulți. În orice caz, eu nu vă sfătuiesc să plecați acasă. Actul doi e mult mai bun... Vorba vine. (*Spre culise.*)
Cortina, băieți!

CORTINA

ACTUL AL DOILEA

PĂPUȘICA (*la rampă*): Nu ne-am mai văzut de peste o săptămînă și s-au întâmplat atîtea... Nici n-am timp să vă spun. Esențialul e că Scăpărici i-a scăpărat pe toți. Știți cum merge? Ca pe roate. Mai și scîrție, dar tot ca pe roate. Niciodată nu s-a lucrat așa la noi. Însă toți sînt nervoși. Pînă și nenea arhivarul. Știți ce mi-a făcut?! M-a jignit profund: aproape că m-a dat afară de la arhivă. Mi-a spus că-l deranjez. Nu-mi mai calcă piciorul pe acolo. O să-mi ducă el dorul. I-am și spus-o, dar zice că nici nu-i pasă... Șeful? Cum îl știți: mereu încruntat. Nu zîmbește niciodată. Cînd te-aștepți să zîmbească, se încrunță și mai tare... Of, of, asta-i. Mă duc, că am așa un vraf de hîrtii. După ce le mai fac vînt, mă reîntorc. (*E scoasă din spotul luminii.*)

ARHIPĂPUȘA (*intrînd la arhivă*): Bună dimineața, șefule.

IEPURAȘ: 'neța.

ARHIPĂPUȘA: Cu asta de azi, a zecea. Chiar acum am pus-o la cutie. Tot în două exemplare. Una aici și alta pe adresa de acasă. Să fiu sigură.

IEPURAȘ: Nu mă mai fierbe, că tot nu te cred.

ARHIPĂPUȘA: N-ai decît. Eu sînt corectă. Te țin la curent.

IEPURAȘ: Zău, mai lasă gluma asta, că mă bagi în mormînt. Am slăbit patru kilograme într-o săptămînă.

ARHIPĂPUȘA: Dar de crezut nu mă crezi.

IEPURAȘ: Iaca, nu!

ARHIPĂPUȘA: Atunci de ce ai făcut-o pe aia să nu mai vină pe aici?

IEPURAȘ: Paza bună trece primejdia rea. Și-apoi, cu dumneata aici, n-are nimic bun de cîștigat. Doar năravuri...

ARHIPĂPUȘA: Mititica...

IEPURAȘ: ...Și zici c-ai fi pus și azi una la cutie?

ARHIPĂPUȘA: Pe-a zecea, cum ți-am spus.

IEPURAȘ: Dacă ar fi așa, măcar jumătate și tot ar fi ajuns.

ARHIPĂPUȘA: Probabil.

IEPURAȘ: Nu știu ce plăcere ți-ei fi găsit dumneata să-ți bați joc de mine, om bătrîn. Asta-i glumă?!

ARHIPĂPUȘA: Cum să fie?! E foarte serios.

IEPURAȘ: Dacă ai fi scris anonimele, era tot timpul să începă tevatura.

ARHIPĂPUȘA: Nu cumva ești nerăbdător?! O să începă, nici o grijă. La ultimele am mai adăugat ceva: „așteptăm măsuri urgente. În cazul cînd nu le veți lua, ne vom adresa tuturor forurilor superioare.” Ești satisfăcut?

IEPURAȘ: Am să intru la păcat cu dumneata.

ARHIPĂPUȘA: Nu mă tentezi, șefule. Așa că...

IEPURAȘ: Iar o întorci pe glumă. Știi bine ce vreau să zic. Dumneata nu ai

- habar de ce sînt în stare. Nu-i șagă. Am și eu o fire și o margine. Odată mă dezlănțui.
- ARHIPĂPUȘA : Grozav. (*Pe sală.*) Fioros și dezlănțuit. (*Arhivarului.*) N-ai avut curajul nici să mă pîrăști directorului general. Ai recunoscut singur.
- IEPURAȘ : Păi da, ai fi vrut să mă fac de basm. Pentru drăcoveniile dumitale. Să ridă și curcile de mine. Așa sînt eu, mă perpelesc chiar dacă nu cred.
- ARHIPĂPUȘA : Te perpelești inutil. (*Pe sală.*) E delicios cînd se înfurie.
- IEPURAȘ (*pe sală*) : Cînd așa, cînd așa. Hai s-o luăm altfel. (*Funcționarei.*) Să zicem că te cred că ai trimis scîrboșeniile alea de anonime.
- ARHIPĂPUȘA : Să zicem.
- IEPURAȘ : Buun. La ce ți-a folosit dumitale ?
- ARHIPĂPUȘA : Mie ? La nimic. Dumitale.
- IEPURAȘ (*pe sală*) : Asta-i drept. N-are la ce să-i folosească. (*Funcționarei.*) Și adică, mă ajuți pe mine... ? !
- ARHIPĂPUȘA : Da.
- IEPURAȘ : Ca funia pe spînzurat.
- ARHIPĂPUȘA : N-ai vrut să te remarci ?
- IEPURAȘ : A fost, așa, o vorbă de clacă. Dar nu în felul ăsta. Numai rău mi-ar ieși. Și doar n-ai nici o dușmănie cu mine. Ai ? N-ai.
- ARHIPĂPUȘA : N-am.
- IEPURAȘ (*pe sală*) : N-are, cum să aibă ! (*Funcționarei.*) Vezi că-i tot glumă ?
- ARHIPĂPUȘA : Crede ce vrei. (*Pe sală.*) E plictisitor.
- IEPURAȘ : Stai. S-o mai luăm încă o dată. Să zicem că le-ai fi făcut. Ei și ? ! Dacă mă întreabă de ele, spun tot. (*Pe sală.*) Demascare totală.
- ARHIPĂPUȘA : N-ai să spui nimic, cum nu i-ai spus nici pînă acum directorului general. N-ai să ai curajul. Ajungi ridicol. Tragic de ridicol.
- IEPURAȘ (*pe sală*) : Fie ce-o fi. (*Funcționarei.*) Spun tot !
- ARHIPĂPUȘA : Spun și eu. Recunosc că le-am scris. Însă la cererea dumitale. Presată de dumneata.
- IEPURAȘ : Cine te-ar crede ! (*Pe sală.*) Numai să se uite la noi.
- ARHIPĂPUȘA : Să nu creadă nimeni... Dar te rog să-mi răspunzi : e adevărat că am discutat împreună cum să facem ca să fii remarcat ? E adevărat că am vorbit cum să facem anonimele ? Cu femei, fără femei, să fiu eu femeia, să fie aia... E adevărat ?
- IEPURAȘ : Eu m-am opus.
- ARHIPĂPUȘA : Asta-i altceva. Dar trebuie să recunoști că am discutat.
- IEPURAȘ : Recunosc. Ce-i adevărat, recunosc.
- ARHIPĂPUȘA : E de-ajuns. E același lucru ca și cum le-ai fi scris dumneata. Așa că singurul lucru ce-ți rămîne de făcut este să negi și să nu știi nimic. Nu, nu și iar nu. Asta ai de făcut.
- IEPURAȘ (*cu protest vehement*) : Nu !
- ARHIPĂPUȘA : Ei vezi ? ! Nu. Asta-i.
- IEPURAȘ : Nu ! Nu ! Nu pot crede !
- ARHIPĂPUȘA : Crede și te va mintui... Sfîntul Iermolaie al arhivarilor... (*Formează un număr la telefon.*) Ia să văd ce mai face aia... Aloo, cabinetule ! Salve, tu !
- PĂPUȘICA (*din biroul ei*) : Alo... salve.
- ARHIPĂPUȘA : Tu, ce-i cu tine ? Ce face șeful ?
- PĂPUȘICA : Bine.
- ARHIPĂPUȘA : Tot scăpărat, tu ?
- PĂPUȘICA : Nu știu.
- ARHIPĂPUȘA : Ei, nu știi. (*Pe sală, acoperind receptorul.*) Face pe misterioasă.
- PĂPUȘICA : N-a venit încă.
- ARHIPĂPUȘA : Vino tu pe la noi.
- PĂPUȘICA : Nu pot.
- ARHIPĂPUȘA : Nu fi proastă, tu. Am adus niște cabanos grozav.
- PĂPUȘICA : Am treabă.
- ARHIPĂPUȘA : Cum vrei tu. Salve. (*Inchide telefonul ; pe sală.*) E otrăvită tare. O cunosc eu... Cred că s-a declanșat ceva... (*Fredonînd, în timp ce se stinge spotul de lumină de la arhivă.*) Suflet candriu, suflet candriu, cine să te-nțeleagă...
- PĂPUȘICA (*inchizînd telefonul*) : Chiar dacă n-aș fi supărată pe nenea arhivarul, tot nu m-aș duce... De cabanos îmi arde mie ? Nu vedeți cît întîrzie ? ! Nici nu m-a anunțat că se duce undeva... Îmi spune întotdeauna. Doar nu-i de capul lui. Pentru asta are șefă de cabinet. Sînt alarmată. De obicei e foarte punctual. Cum să nu fiu alarmată ? ! În locul meu ați fi și dumneavoastră. E normal... Cu toate că poate nu-i cazul să mă alarmez... Parcă la noi se mai știe ce e normal și ce e anormal ?... Ați și văzut : totul decurge aparent foarte normal. N-ați asistat nici la vise, nici la halucinații. Vorbim pe înțelesul tuturor. S-ar părea că totu-i foarte logic. Și totuși, nu-i. Să luăm un caz. Unul singur, și o să vedeți că am dreptate. Pe șeful de la I-a : pînă să vină Scăpărici la noi, era foarte bine stabilit că șeful de la I-a este foarte

inteligent. Eu la început nu prea credeam. Erau și alții care nu credeau. Pe urmă însă mi-am dat seama că noi n-avem dreptate. Făceam o confuzie. Una e cum l-a făcut mama și alta-i oficial. E foarte logic. Are funcție cu primă de inteligență. Primă de inteligență foarte mare. Asta este stabilit. Foarte just. Să vedeți însă încurcătura : de când a venit Scăpărici, nu știu ce-au mirosit, ce n-au mirosit, dar toți au început să spună că șeful de la I-a e cam... (*Schițează un pătrat.*) Și cam fiiș. (*Schițează rotocoale la timp.*) Asta e complet absurd. Am destulă experiență. Atîta vreme cît e în funcție nimeni nu poate să-i taie prima de inteligență. Nici chiar directorul general. Dacă o să-l scoată, sigur că o să-l taie și de la prima de inteligență. Dar pînă atunci, nu! E dreptul lui... Eu nu-i țin partea, dar așa e logic... Dar cum v-am spus și cum vedeți, de la venirea lui Scăpărici trăim în plin absurd. (*Soneria.*) Of, bine că a venit. (*Ia o mașă cu lucrări și intră la directorul general.*) Bună dimineța.

SCĂPĂRICI : ...Bună.

PĂPUȘICA : Ați întîrziat, și...

SCĂPĂRICI (*pe sală*) : Șefii nu întîrzie niciodată. Șefii sînt reținuți. (*Șefei de cabinet.*) M-a căutat cineva ?

PĂPUȘICA : Nu. Dar e bine...

SCĂPĂRICI : Ce-i bine ?

PĂPUȘICA : Nimic.

SCĂPĂRICI : Am înțeles. Pe viitor am să te anunț.

PĂPUȘICA (*punînd mașă pe birou*) : Poșta și corespondența.

SCĂPĂRICI : Mulțumesc. (*Examinează lucrările, în timp ce șefa de cabinet trece în biroul ei.*)

PĂPUȘICA : Iar m-am intimidat și am spus „nimic”. Dar m-a înțeles. Are două prime de inteligență : și funcțională și naturală. De asta-mi și place... Încolo... (*Sună telefonul.*)

SCĂPĂRICI (*la telefon, din cabinetul său*) : Trimite-mi-l pe șeful de la I-a.

PĂPUȘICA (*la telefon*) : Imediat. (*Închide telefonul și formează un număr.*) Pofțiți la direcția generală. Urgent, vă rog.

ȘEFULICĂ (*din biroul său ; la telefon*) : Am decolat urgentissimo. (*Zvîrlind într-un sertar tabla de șah și piesele.*) Allegro în goană. Rapido-urgent. O viață de ciine fugaro-pribeag. Am decăzut, doar ați văzut. Nu mai joc șah. Joc numai dame. Dame infame. Albe sau negre, toate-s la fel. Cînd văd nebunul, îl văd pe el. Nobilul sport nu-l

mai suport. (*În timp ce se îndreaptă grăbit spre direcția generală.*) M-a demontat. M-a surmenat. Sînt obsedat. De-o săptămînă nu m-a chemat. M-a izolat. Asta înseamnă că mi-o clocește. Mă-nnebunește. (*Intrînd în biroul șefei de cabinet.*) În ce dispozitiv e ?

PĂPUȘICA : Allegro ma non troppo.

ȘEFULICĂ : Mai clar-concret.

PĂPUȘICA : Calmo.

ȘEFULICĂ : Anunță-mă.

PĂPUȘICA : Directo. Am renunțat la protocol. (*Pe sală.*) Protocolul a ținut doar cîteva zile. Ca să facă impresie. V-am spus eu.

ȘEFULICĂ (*în cabinetul directorului general*) : Să trăiți, cu tot respectul.

SCĂPĂRICI (*absorbit de lucru*) : Bună ziua. Cînd se întoarce din concediu adjunctul direcției ?

ȘEFULICĂ : Peste vreo zece zile. Preciso-exact ar putea să ne spună contabilitatea. Știți, e nevoie de studiul diurno-anual. Raportul cîștigurilor totalo-complete pe 12 luni. Pe zile lucrătoare și nelucrătoare. Se scad sărbătorile naționale-aniversale. Se adaugă orele suplimentare. Se scad veniturile ocazionalo-premiale. Se calculează asigurarea în cazurile medico-sanitare. Se ține seama de numărul zilelor din lună. Aici însă intervine și...

SCĂPĂRICI (*lăsînd hîrțile*) : Deci, zece zile.

ȘEFULICĂ : Circa. (*Pe sală.*) Aproximativo-exact.

SCĂPĂRICI : Cam mult.

ȘEFULICĂ : Îi intrerup concediul. (*Pe sală.*) Fulgero-telegrafic.

SCĂPĂRICI : Nu-i nevoie. (*Îi întinde o hîrtie.*) Citește asta... Tare, te rog... (*Pe sală.*) Să se audă bine.

ȘEFULICĂ (*citește*) : Vă aducem la cunoștință următoarea situație inadmisibilă... pardon !... Inadmisibilă și revoltătoare. Instituția ce o conduceți este un cuib de perversitate și perdiție... (*Înterupînd cititul.*) Formidabilo.

SCĂPĂRICI : Citește, citește.

ȘEFULICĂ (*citînd*) : Șefa dumneavoastră de cabinet a refuzat numeroase cereri în căsătorie fiindcă întretine legături intime cu șeful de la arhiva tehnică... Paranteză...

SCĂPĂRICI : Sari peste paranteză.

ȘEFULICĂ : Am sărit... (*Citește.*) Sub masca nevinovăției...

SCĂPĂRICI : Trece și peste nevinovăție. Ultima parte.

ȘEFULICĂ : Trec. Da... (*Citește.*) Tot secretara dumneavoastră v-a lansat o po-

- reclă spre a vă discreditată în întreaga instituție. Ați ajuns pentru toți... (*Se intrerupe.*)... E o inamico-infamie.
- SCĂPĂRICI : Citește, citește.
- ȘEFULICĂ : Imposibil. O astfel de po-reclă, dumneavoastră...
- SCĂPĂRICI : Ce-i așa mare lucru : Scă-părici.
- ȘEFULICĂ : Iertați-mă. Sînt revoltat. Permiteți-mi să iau loc. (*Pe sală.*) Sincer, mi s-au tăiat picioarele. O știam cretino-idoioată, dar asta e prea de tot.
- SCĂPĂRICI : Ia loc.
- ȘEFULICĂ (*așezîndu-se*) : E un fapt care prezintă o pericolozitate socială gravo-exceptională.
- SCĂPĂRICI : Rămîne de văzut. Pînă nu stabilim autorul și cauza, ar fi greu de spus.
- ȘEFULICĂ : E clar-vizibil. Secretara a scornit-o. O am de mult în vizor. V-am spus.
- SCĂPĂRICI : Ar fi mai interesant de știut cine-i autorul anonimelor.
- ȘEFULICĂ : Îl descopăr sigur. Îmi des-fășor toate forțele stratego-ofensive.
- SCĂPĂRICI : Aș fi preferat să nu te rețin de la preocupările dumitale de concepție.
- ȘEFULICĂ (*pe sală*) : Sistem-conceptive.
- SCĂPĂRICI : Dar fiindcă adjunctul du-mitale e plecat, n-am încotro. E vorba de secretara mea.
- ȘEFULICĂ : Mă onorați. (*Pe sală.*) Lă-sați pe mine.
- SCĂPĂRICI : Anonimele astea au început să mă plictisească. Zilnic cite două. Nu pot și nu-i cazul să mă ocup chiar eu.
- ȘEFULICĂ : Lămurim totul. (*Pe sală.*) Nici o grijă.
- SCĂPĂRICI (*pe sală*) : Sînt convins ! (*Șefului direcției.*) Spune-mi, te rog : ți se pare verosimilă legătura dintre arhivar și șefa de cabinet ?
- ȘEFULICĂ : Totul e posibil. Ca psiholog, problemele erotico-sentimentale și li-bido-afective îmi sînt familiare.
- SCĂPĂRICI : Nu mă îndoiesc. Totuși, ar-hivarul nu prea arată a seducător. (*Pe sală.*) E în vîrstă și n-are farmec so-cial...
- ȘEFULICĂ : L-ați citit pe Freud ?
- SCĂPĂRICI : Nu.
- ȘEFULICĂ (*pe sală*) : Se cunoaște. (*Di-rectorului general.*) Nici n-aveți nevoie. În cinci minute vă pun eu la curent. Conciso-rezumativ. Să luăm vîrsta. E un atu colosal-direct proporțional cu sexomagnetismul și cu credo-intereso-acțiunea. Desigur, n-ați auzit de com-plexul oedipian ?
- SCĂPĂRICI : Ba am auzit. Spune-mi, mai bine, cît îți trebuie să lămurești ce-i cu anonimele astea. Mă interesează în principal cine-i autorul.
- ȘEFULICĂ : Să zicem, un timp oarecare. Medio-potrivit. Dar e absolutamento-imperativ s-o îndepărtăm de aici pe șefa de cabinet.
- SCĂPĂRICI : Crezi ?
- ȘEFULICĂ : E indubitabil tactico-ne-cesar.
- SCĂPĂRICI : Și pe cine punem în loc ?
- ȘEFULICĂ : Funcționara de care v-am vorbit. Cea de la arhivă. Ați cunos-cut-o. Punctaj maximo-calitativ.
- SCĂPĂRICI : Să mai vedem. Deocamdată începe cercetările. Stai de vorbă ime-diat cu arhivarul, cu șefa de cabinet, cu cine crezi. Și mă informezi.
- ȘEFULICĂ : Îmi permit să vă spun pă-rerea mea : nu cred că e bine s-o luăm brusco-instantaneu.
- SCĂPĂRICI : Ia-o cum îți spun eu : brusco-instantaneu-bizar. (*Pe sală.*) E periculos. Am început să mă molipsesc. (*Strănută.*)
- ȘEFULICĂ : Să trăiți.
- SCĂPĂRICI : Mulțumesc. E foarte molip-sitor.
- ȘEFULICĂ : Gomenol.
- SCĂPĂRICI : Mentolato. Dă-i drumul re-pede. Accelerato-expres. Și vezi de autor.
- ȘEFULICĂ : Să trăiți, să trăiți. Acce-lerato-expres. Cum ați spus dumnea-voastră. Mai mult : cosmico-viteză. (*Iese grăbit prin biroul șefei de cabinet.*) Păpușico, șuster-mat. Șuster-mat. Șuster-mat accelerat... Mă las de dame că-s prea infame. Sînt padișah. M-apuc de șah. Îl duc la mat. (*Dispare.*)
- PĂPUȘICA : A căpiat. (*Soneria.*) Văd eu... Eram aproape sigură că l-a chē-mat să-i taie oficial prima de inteli-gență, și cînd colo... (*Intrînd la direc-torul general.*) Văd eu...
- SCĂPĂRICI (*cu o țigară neaprinsă în mînă*) : N-ai un scăpărici ?
- PĂPUȘICA (*fistîcîndu-se*) : Scăpărici ? !... Nu... Chibrituri.
- SCĂPĂRICI : Bune și alea... Nu-mi gă-sesc scăpăriciul.
- PĂPUȘICA (*trece în biroul ei*) : Am dat de dracu'. (*Revine în cabinet cu cutia de chibrituri.*)
- SCĂPĂRICI (*cu țigara aprinsă și cu bri-cheta în mînă*) : Mulțumesc, mi-am gă-sit scăpăriciul... Spune funcționarei de la arhivă să vină la mine.
- PĂPUȘICA : Imediat. (*Trece în biroul ei.*) M-am curățat. De cinci ori : Scă-

- părici. Nu-i întimplător. Nimic nu-i întâmplător. M-a pîrit șeful de la I-a. Precis... De asta era așa de vesel. (*Formează un număr de telefon.*) Alo, arhiva?...
ARHIPĂPUȘA (*în arhivă, ridicînd receptorul*): Salve, tu! Te-ai hotărît să vii?
PĂPUȘICA: Nu. Vino tu sus, te cheamă șeful. (*Inchide telefonul.*)
ARHIPĂPUȘA: Zău, tu?! Am zburat. (*Inchide telefonul, deschide un dulăp în care se văd câteva rochii. Le examinează nehotărîtă, alege.*)
PĂPUȘICA (*în acest timp*): Îmi închipui eu de ce o cheamă... Eu i-am spus scăpărici numai așa... Doar știți. Vă pot lua pe toți martori. Munca de populizare n-am făcut-o eu. Dar dacă e pe asta, o iau asupra mea. Ce-o să-mi facă?! O să mă mute la alt serviciu. Nici nu-mi pasă. Eu tot aveam de gînd să plec de aici. E un încrezut. N-are nici fason de director general... Ce-ar fi să intru și să-i spun?! Să-i spun tot și plec. Plec definitiv... Nu! Nu-i spun nimic. Poate să creadă cine știe ce. Doar ați văzut ce aere spadasino-neorealiste își dă. Ar vrea dumnealui... Dar nu... Aștept! Să văd ce-o să-mi facă. După aia plec. Irevocabil. (*E scoasă din spotul luminii.*)
IEPURAȘ: Iar te pregătești s-o ștergi.
ARHIPĂPUȘA (*cu o rochie în mînă*): Ce zici de asta: lasă-mă să nasc?
IEPURAȘ (*neatent*): Adică cum să naști?!
ARHIPĂPUȘA: Vai, ce arierat ești. (*Joc cu rochia.*) Asta prenatală, șefule.
IEPURAȘ: Ia lasă-mă cu prostiile dumitale. De asta-mi arde mie?! Chiar nu știu de ce ai adus toate foantele astea aici. (*Pe sală.*) Cine a mai pominit așa ceva la serviciu?
ARHIPĂPUȘA: Știam eu c-o să avem nevoie. (*Pe sală.*) N-am mai vrut să fiu surprinsă, ca atunci, cu rochia aia imposibilă... (*Arhivarului.*) O pun, șefule.
IEPURAȘ: Din partea mea, poți să nu pui nimic.
ARHIPĂPUȘA: Oo, de s-ar putea... (*Pe sală.*) Ar fi mult mai simplu. Nu?... Pe asta n-o pun. E prea decoltată. E nostimă, șoching. Ar fi prea banal. Mai bine prenatala... Bărbații se împart în două categorii: cei care văd și cei care nu văd. Cei care nu văd, nu văd. Dar cei care văd, cînd nu pot vedea, se aprind imediat. E de înțeles, vor să vadă... Nu. Totuși n-o pun. Rămîn cu asta și-mi pun un gulerăș. Rol de ingenuă. De-ar fi mai bătrîn, succes ga-
- rantat. (*Arhivarului.*) Îți plac gulerele albe, șefule?
IEPURAȘ: Albe?! Se murdăresc prea repede. Eu port totdeauna colorate. Țin mai mult.
ARHIPĂPUȘA: Nu ești pe fază. (*Pe sală.*) Deconectat. (*Pe sală, punînd gulerul alb.*) Așa e deprins. Nu-i bună schimbarea bruscă de tensiune.
IEPURAȘ: Mie-mi spui?! De o săptămînă tensiunea mea e halandala. Cînd sus, cînd jos. Și numai dumneata ești de vină.
ARHIPĂPUȘA: Eu ți-o stabilizez!
IEPURAȘ: Nu mai ai cum. Nu mai fac nici cît doi bani găuriți. Tii, dar unde te duci, de te-ai întărtămuit așa?
ARHIPĂPUȘA: La șeful.
IEPURAȘ: Nu mai dă pe la noi Șefulicul dumitale.
ARHIPĂPUȘA: Nu la el. Mă duc la șeful cel mare.
IEPURAȘ: Cel maree?!
ARHIPĂPUȘA: M-a chemat.
IEPURAȘ: Chiar el?!
ARHIPĂPUȘA: El, binecînteles.
IEPURAȘ: Nu cumva pentru alea... Te pomenești că le-ai scris?! Te cheamă pentru ele!
ARHIPĂPUȘA: Nu știu nimic. Jur.
IEPURAȘ: Mai bine jură-te că nu le-ai scris.
ARHIPĂPUȘA: De ce să jur? Nu știu de ce mă cheamă.
IEPURAȘ: Jură-te!
ARHIPĂPUȘA (*ieșind*): Azi jurămintele nu-s sfinte ca-nainte.
IEPURAȘ (*vrea să ia o pastilă, renunță*): Nu mai iau. Nu-mi mai ajută la nimic.
ARHIPĂPUȘA (*îndreptîndu-se spre direcția generală; fredonează*):... Femeia minte cu dulci cuvinte... De-ți va jura iubirea sa sub clar de lună... să nu te-ncrezi, că-n urmă vezi că-i tot mincună... tango... tra, la, la, la...
- ȘEFULICĂ** (*în biroul său; în timp ce funcționara se îndreaptă spre direcția generală; e cu tabla de șah în față*): Nici o dilemă. Dau eu pionul, dar iau nebulul. Șah cu regina. Singur porți vina. Am cîștigat. Rapido-mat. Înc-o partidă, cosmo-rapidă. Stai c-am uitat. Sint ocupat. (*Formează un număr la telefon.*)
ARHIPĂPUȘA (*intrînd în biroul șefei de cabinet*): Salve, tu.
PĂPUȘICA: Puteai să te miști mai repede. Intră la șef!
ARHIPĂPUȘA: Zău, tu. Am emoții. (*Intră la directorul general, unde stă câteva clipe neobservată.*)

ŞEFULICĂ (în acelaşi timp, din biroul său, la telefon) : Ce nu răspunzi ? Aloo, arhiva, dă-mi-o pe diva.

IEPURĂŞ : Aloo... Nu-i aici, a fost chemată la direcţia generală. (Închide telefonul ; se taie spotul luminii de la arhivă.)

ŞEFULICĂ (închide telefonul) : Un insipid ultrarapid. (Face un număr de telefon.) N-am prevenit-o. (La telefon.) Alo, iubito.

PĂPUŞICA (la telefon) : N-ai nimerit-o.

ŞEFULICĂ : Stai. Nu mişca. Vine la şef Arhipăpuşa. Aţine-i uşa.

PĂPUŞICA : A şi intrat.

ŞEFULICĂ : Sint dezolat. Cînd va ieşi trimite-o la mine.

PĂPUŞICA : Binee !! (Închide telefonul.)

ARHIPĂPUŞA (foindu-se spre a atrage atenţia directorului general) : M-aţi chemat.

SCĂPĂRICI : A, dumneata... Credeam că-i şefa de cabinet. Scuză-mă.

ARHIPĂPUŞA : Eu.

SCĂPĂRICI : Ia, te rog, loc.

ARHIPĂPUŞA : Mulţumesc.

SCĂPĂRICI (oferindu-i pachetul de ţigări) : O ţigară ?

ARHIPĂPUŞA (servindu-se) : O, da, sinteţi foarte gentil.

SCĂPĂRICI (aprinzînd bricheta) : Şi un foc. De la scăpărici.

ARHIPĂPUŞA : Ce draguţ.

SCĂPĂRICI : Scăpăriciul ?

ARHIPĂPUŞA : Şi el.

SCĂPĂRICI : Apropo, am auzit că mi se spune Scăpărici. Probabil c-ai auzit şi dumneata.

ARHIPĂPUŞA : Vag.

SCĂPĂRICI : Cine mi-o fi scos-o ?

ARHIPĂPUŞA : Greu de spus, dar e draguţ.

SCĂPĂRICI : Într-un singur sens...

ARHIPĂPUŞA : N-am sesizat.

SCĂPĂRICI (pe sală) : Cu atît mai bine. (Funcţionarei.) Văd că eşti discretă. Îmi place, dar nu e cazul.

ARHIPĂPUŞA : Sint discretă... Şi colegă bună... Dacă insistaţi...

SCĂPĂRICI : Renunţ. Am pus să se cerceteze şi voi afla. Te-am chemat pentru altceva... Nu eşti curioasă ?

(Replicle ce urmează pînă la sfîrşitul scenei se vor da pe ritm.)

ARHIPĂPUŞA : O, ba da. Sint emoţionată... (Pe sală.) Pentru ce oare ? Palpit.

SCĂPĂRICI (pe sală) : Se vede... Frumoase picioare... (Funcţionarei.) Eşti mulţumită la arhivă ?

ARHIPĂPUŞA : Desigur, dar...

SCĂPĂRICI : Totuşi, o fată ca dumneata... (Pe sală.) Să stea îngropată acolo.

ARHIPĂPUŞA : Aţi remarcat ? !

SCĂPĂRICI : Şeful vede totul... (Pe sală.) Se poate altfel ? !

ARHIPĂPUŞA : Depinde de şef.

SCĂPĂRICI : Şi de funcţionară. (Pe sală.) E pur adevăr.

ARHIPĂPUŞA (pe sală) : Galant... (Directorului general.) Şi unde, vă rog ?

SCĂPĂRICI : Aici, chiar la mine. Te iau sefă de cabinet. (Pe sală.) Ce zici ?

ARHIPĂPUŞA : Sint şi încîntată, dar şi tulburată. (Pe sală.) E neaşteptat.

SCĂPĂRICI : De ce, preafrumoaso ?

ARHIPĂPUŞA : Vă rog, fiţi uman... (Pe sală.) Nu pot rezista.

SCĂPĂRICI (pe sală) : Discretă, superbă, punctajul cerut. (Funcţionarei.) Desigur că scrieţi la maşină.

ARHIPĂPUŞA : Un pic. (Gest.) Doar atîta. Dar pot învăţa.

SCĂPĂRICI : Nici nu e nevoie. Şi nu te-ntrista. Ai ochi prea frumoşi pentru asta.

ARHIPĂPUŞA : Aveţi farmec dublu : de şef şi bărbat. (Pe sală.) Prea mult pentru un suflet sensibil. (Directorului general.) Primesc ! (Pe sală.) Sint prinsă în vîltoare.

SCĂPĂRICI : Dă-mi voie să-ţi şi mulţumesc. (Ii sărută lung mina ; pe sală.) Atît, deocamdată ; aşa-i la început.

ARHIPĂPUŞA : Ai mina fierbinte. N-ai febră cumva ?

SCĂPĂRICI : Nu cred. Dar scapăr şi ard foarte iute... Atunci, s-a făcut.

ARHIPĂPUŞA : Eşti încîntător. Dar fata ? Cu fata ce facem ?

SCĂPĂRICI : Eşti bună. Ai suflet de înger gingaş. (Pe sală.) Ingenuă tipică cu guleruş. (Funcţionarei.) Pe fată o dăm la arhivă.

ARHIPĂPUŞA : Nu-i bine. Te rog să mă crezi. Ţi-aş spune, dar nu pot. (Pe sală.) Nu-i bine.

SCĂPĂRICI : O aperi ! E nobil. Dar neindicat. (Pe sală.) Cînd sint interese majore.

ARHIPĂPUŞA : E mult prea intimă cu acel arhivar. O ştie o lume întregă.

SCĂPĂRICI : Intimă ? !

ARHIPĂPUŞA : Să zicem mai bine familiarism. (Pe sală.) Nu risc să afirm baliverne.

SCĂPĂRICI : E grav. Combat totdeauna activ. O mut la a şasea dactilo.

ARHIPĂPUŞA : Dar n-o să primească.

SCĂPĂRICI : Mai bine. Să plece în cele opt vînturi.

ARHIPĂPUȘA : Rămîne să-mi faci doar numirea.

SCĂPĂRICI : La întii.

ARHIPĂPUȘA : Sint nerăbdătoare.

SCĂPĂRICI : Mai repede nici nu se poate. (Pe sală.) Sint forme multiple și grele. Le știe perfect fiecare.

ARHIPĂPUȘA : Ce grea îmi va fi așteptarea.

SCĂPĂRICI : Dar mie... Voi sta pe jăratec.

ARHIPĂPUȘA : Te las, dar plec fericită. (Ii întinde mîna.)

SCĂPĂRICI (sărutîndu-i mîna) : Ai mîinile catifelate... Și niște unghiute...

ARHIPĂPUȘA (după o clipă de apropiere de directorul general) : Fug, gata, pericol. Pa, dragă. (Iese.)

SCĂPĂRICI : Am transpirat tot. Am o mulțime de treburi și vedeti de ce mă țin... N-am încotro. Spuneți ce vreți, dar e și asta necesar. (E scos din spotul luminii.)

ARHIPĂPUȘA (s-a oprit în pragul intrării de la biroul șefei de cabinet și se rujează ostentativ) : Tu, dragă, e adorabil, tu.

PĂPUȘICA : Zău ? !

ARHIPĂPUȘA : Tu, ăsta-i bun la teatru, la cinematografie, tu. Ce noroc pe noi. ăsta te scoate din minți. Nu, tu ?

PĂPUȘICA : Du-te la șeful de la I-a. Te caută urgent.

ARHIPĂPUȘA : Nu-i nici o grabă. Tu, e mult de lucru aici ?

PĂPUȘICA (sec) : Este ! (Luînd o călimară în mîna.) Șterge-o, imediat ! O zvîrl.

ARHIPĂPUȘA : Ești nebună, tu. Ce ți-a venit ?

PĂPUȘICA : Ieși !!!

ARHIPĂPUȘA (ieșind precipitat, din prag, ferindu-se) : Eu ies, dar ies provizor. Tu însă zbori. Definitiv ! Eu îți iau locul. (Se înăreaptă spre direcția I-a.) E bună de legat.

PĂPUȘICA (așezînd cu calm călimara pe birou) : Nici o clipă nu m-am gîndit să zvîrl în ea cu călimara. Figură ! Bănuiam ceva și am vrut să mă conving. Am reușit. E chiar mai mult decît am presupus... Și eu, care-l credeam om serios... În cinematografului ăștia nu poți avea nici cea mai mică încredere.

ARHIPĂPUȘA (intrînd în biroul șefului direcției I-a) : Ceva nemaipomenit. Șefa de cabinet a vrut să mă lovească cu o călimară.

ȘEFULICĂ (stringînd cu precauțiune tabla de șah și piesele) : Pe tine ? E de mento-nebună.

ARHIPĂPUȘA : Nu chiar. Șefulicule, stai jos, să nu pici. I-am făcut vînt. Privește-mă, admiră-mă, feliicită-mă. (Ferindu-se de apropierea directorului.) Nu mă atinge, nu mă șifona. (Cu gest de prezentare.) Noua șefă de cabinet a directorului general.

ȘEFULICĂ : De asta te-a chemat ? Și eu stau aici, și-mi deteriorez aparatul nervo-pansiv...

ARHIPĂPUȘA : S-a făcut, Șefulică. (Intinzîndu-i obrazul.) Pupă-mă ușor. (Pe sală.) Încă o săptămînă. De la întii, gata.

ȘEFULICĂ : Bravo-bravissimo. Mat. L-am făcut mat. Pină ieri pierdusem speranța.

ARHIPĂPUȘA : Eu nu, dar oricum, eram îngrijorată de ce-o să facem.

ȘEFULICĂ : Pregătisem transferul pentru amîndoi. Locuri cam proaste însă. (Pe sală.) Tot ce-am găsit fulgero-presat. (Funcționarei.) Și cînd colo, l-am făcut mat. (Pe sală.) În ultimele secunde.

ARHIPĂPUȘA : Șefulică, fii obiectiv. Meritul e al meu. L-am săgetat. M-a remarcat.

ȘEFULICĂ : Fără tactica mea fotbalosahistă, nu știu, zău... Și punctajul tău. (Pe sală.) Să nu mai vorbim.

ARHIPĂPUȘA : Va să zică, eu n-am nici un merit... Bine, Șefulică. (Pe sală.) Dacă-i așa, se va vedea.

ȘEFULICĂ : Nu te supăra. Sigur că ai. Mari. (Pe sală.) Tehno-plastice. Cine le poate nega ! (Pe sală.) Fiecare cu ale lui.

ARHIPĂPUȘA : Mă subapreciezi.

ȘEFULICĂ : Deloc. Bine că s-a făcut. Eu eram îngrijorat. Acum rezolvăm mai ușor toată încurcătura pe care ai făcut-o.

ARHIPĂPUȘA : Eu ? ! Eu să fac încurcături ? (Pe sală.) Uită cine sint.

ȘEFULICĂ : Sigur că tu. (Dîndu-i o hîrtie.) Ce-i cu anonimele astea ? Aici e mîna ta. (Pe sală.) Certo-precis. Pe mine nu mă duce nimeni.

ARHIPĂPUȘA : Eu le-am scris. Evident că eu. Ar trebui să-mi mulțumești.

ȘEFULICĂ : Și pentru ce, mă rog ?

ARHIPĂPUȘA : Ca s-o dau afară. Fără anonime, n-aveam nici o șansă.

ȘEFULICĂ : Ce gogomănie ! N-a crezut un cuvînt. (Pe sală.) Nici nu putea. E prea neverosimilo-incredibil !

ARHIPĂPUȘA : Nu mă privește. Fapt e că a zburat-o și mi-a luat pe mine. De ce, pentru ce... (Dă din umeri, pe sală.) A contat și chestia cu porecla. Am avut o idee genială.

- ŞEFULICĂ (*meditativ*): Asta-i! Ce mai, am o forță de a convinge fantasticocolosală. L-am ametit cu complexul. I-am dat în cap cu Freud.
- ARHIPĂPUȘA: Care Freud?
- ŞEFULICĂ: Știința, dragă. Ce știi tu?! Eu l-am convins că aia și arhivarul ar fi încurcat-o cu punctajul. (*Pe sală.*) La indicele etico-moral. Indicele șase.
- ARHIPĂPUȘA: Ca de obicei. Îți arogi toate meritele.
- ŞEFULICĂ: Te cred. Fără mine, ieșea lato-groasă. De ce nu m-ai consultat? Cu anonimele e chestie delicată. (*Pe sală.*) Tehnică rafinato-subtilă.
- ARHIPĂPUȘA: Cum să te consult?! Unde, când? M-ai neglijat complet în ultimele zile. Ți-am telefonat de atâtea ori că trebuie să te văd. M-ai amînat mereu.
- ŞEFULICĂ: Eram stors... Nici de șah nu eram bun. (*Pe sală.*) Asteno-dărimat.
- ARHIPĂPUȘA: Atunci ce pretenții ai?! Am fost nevoită să acționez singură. Important este că a ieșit bine.
- ŞEFULICĂ: Bine, bine, dar de unde scot eu autorul?
- ARHIPĂPUȘA: Ce autor?
- ŞEFULICĂ: Poftim întrebare! Autorul anonimelor. (*Pe sală.*) Îmi pretinde autor. Accelerato-expres, autor.
- ARHIPĂPUȘA: În definitiv, asta te privește.
- ŞEFULICĂ: Pe mine?! Pe tine nu?! De unde să-l scot?! Cine le-a scris?! ARHIPĂPUȘA: Mutu' de la manutanță. Las-o moartă, Șefulică.
- ŞEFULICĂ: Ce moartă?! Un mort să am. Asta zic și eu. Dar de unde?! N-ai auzit cum scade mortalitatea?! (*Pe sală.*) La indicele șase bio-fizico-sanitar au toți punctajul maxim.
- ARHIPĂPUȘA: Poate ăla care a plecat. Ce zici?
- ŞEFULICĂ: Ar fi bun. (*Pe sală.*) Exact ca și mortul. Te scoate din orice bucluc. (*Funcționarei.*) Uită că a plecat de săptămîna trecută.
- ARHIPĂPUȘA: Așa e, uitasem.
- ŞEFULICĂ: Le-am scuit eu pe toate, completo-profund... Ar mai fi o soluție, dar dificilo-grea. De fapt singura: îl fac autor pe arhivar.
- ARHIPĂPUȘA: Imposibil.
- ŞEFULICĂ: Îl acuz că le-a scris chiar el.
- ARHIPĂPUȘA: Imposibil!!
- ŞEFULICĂ: Fezabilo-posibil. Îi stric punctajul bio-fizic-sanitar. Îl fac bolnav psiho-mental. Suferă de delir de auto-acuzare. Delir de autoacuzare combinat cu obsesie erotico-senilă. Dau șah cu Freud. Am și un doctoraș al meu... (*Pe sală.*) Îi fac mat.
- ARHIPĂPUȘA: Lasă prostiile. Ți-am spus că-i imposibil. Arhivarul o să dea toată vina pe mine.
- ŞEFULICĂ: Ala? Nu-l duce capul la așa ceva. E obtuzo-rasol.
- ARHIPĂPUȘA: Știe că eu am scris anonimele! Na, asta-i!
- ŞEFULICĂ: Ești mai cretino-idoioată decât credeam. Cum de i-ai spus? (*Pe sală.*) Ce să te miri?! Așa-s femeile! Nu păstrează niciodată secretul de serviciu. Palavro-indiscrete.
- ARHIPĂPUȘA: Așa au fost împrejurările. Ideea cu anonimele mi-a inspirat-o el. Voia să se remarce. Pe urmă n-a mai vrut, așa că le-am scris eu... Ideea a fost însă bună. Am scăpat de aia. Dar, vrînd, nevrînd, știe că eu le-am scris.
- ŞEFULICĂ: Și dacă vorbește?
- ARHIPĂPUȘA: Exclus. E un fricos. Tremură și carbaxinul în el.
- ŞEFULICĂ: Nu fi sigură. Cu mormolocii ăștia, nu știi niciodată. (*Pe sală.*) Incerto-dubioși... Ia să-l chem aici. (*Formează un număr la telefon.*)
- ARHIPĂPUȘA: Să plec?
- ŞEFULICĂ: Nu. Stai aici. Nu-ți strică să vezi... (*La telefon.*) Alo, arhiva?
- IEPURAȘ (*de la arhivă, ridică telefonul*): Da... Cine-i, mă rog?
- ŞEFULICĂ: Eu. Șeful de la I-a. Vino imediat la mine. Lumino-viteză... (*Inchide telefonul.*)
- IEPURAȘ: Să trăiți. Am înțeles... (*Inchide telefonul și formează precipitat un număr*): Alo... Mămăico, eu sînt: puișor... Le-a scris... Sînt sigur... A început tevatura... Întîi pe ea... Acuma pe mine... Cum ai spus tu... Tot, tot... și ce-am supt... Să dea sfîntul Iermolaie. (*Strînge dosare, își scoate mincuțele, iese din arhivă și se îndreaptă spre direcția I-a.*) Așa sînt eu. Toate le spun nevetei. Să știe și ea, biata, că am intrat în focuri... Dacă știe și Mămăica, sînt și eu mai inimos...
- ŞEFULICĂ: ăla, șeful, te-a întrebat ceva despre astea?
- ARHIPĂPUȘA: Nimic. Vagi aluzii.
- ŞEFULICĂ: Sper că nu te-a luat gura pe dinainte.
- ARHIPĂPUȘA: Nici o grijă. Am fost foarte prudentă și rezervată.
- ŞEFULICĂ: Tot e bine. Schimb linia. (*Pe sală.*) Renunț la ipoteza fantasticostiintifică. Adopt alta: incognoscibilonepătrunsă. (*Funcționarei.*) Nimeni nu știe nimic: nici tu, nici arhivarul, nici Freud. Absolut nimeni.

ARHIPĂPUȘA : Asta a fost și pãreera mea. De la început. La poreclã însã nu putem renunța. Mi-am dat seama cã asta îl consumã.

ȘEFULICĂ : Cu porecla, se poate. Adusã fin. (Pe salã.) Insinuanto-convingãtor.

IEPURAȘ (intrînd) : Sã trãiti.

ȘEFULICĂ (cu efuziune) : Bunã, șefule. Mãi, mãi, mãi. Ia te uitã cum arãti. Ca stejarul din Borzești, nu alta.

IEPURAȘ : Eu de fapt sînt mai mult surcele. (Sau „scorburã“ — în funcție de fizicul interpretului.)

ȘEFULICĂ : Ia stai jos, șefule.

IEPURAȘ (așezîndu-se pe marginea unui scaun) : Sã trãiti.

ȘEFULICĂ : Așazã-te cum trebuie, cã nu-s fragilo-„luichenz“, ștregarule.

IEPURAȘ : Pãcatele mele...

ȘEFULICĂ : Și zi?! Te ții de drãcovenii.

IEPURAȘ : S-o ține cine s-o ține, eu unul...

ARHIPĂPUȘA : Te rog, Șefulicã, n-o lua așa. E șeful și protejatul meu.

IEPURAȘ (funcționarei) : Pãi, dumneata...

ȘEFULICĂ : Gata. Eu întreb. Sã-mi rãspunzi : da sau nu. Claro-scurto-confuz. Adicã conciso-precis... Am primit niște scrisori cã dumneata ai avea legãturi pampleziro-imoreale cu fata aia de la cabinet.

IEPURAȘ : Vã spun eu ce-i cu asta.

ȘEFULICĂ : Stai! (Funcționarei.) Ai vãzut?! (Arhivarului.) Ai sau n-ai?!?!

IEPURAȘ : Cum sã am?

ȘEFULICĂ : Decu n-ai? Calomnii?

IEPURAȘ : Sfruntate. Eu...

ȘEFULICĂ : Nici un eu. S-a terminat și-s luminat. Gata. (Pe salã.) Operativo-organizat.

ARHIPĂPUȘA (șoptîndu-i directorului) : Cu porecla.

ȘEFULICĂ : Da. (Arhivarului.) Ai auzit ca fata de la cabinet sã-l porecleascã pe șeful cel mare? Scurt : da sau nu?

IEPURAȘ : Nu.

ȘEFULICĂ (funcționarei, care-i manifestã prin semne nemulțumirea) : Știu eu ce fac. (Arhivarului.) Ia ascultã, mãi, ai auzit-o pe aia spunînd cuvîntul „scãpãrici“? Da sau nu?

IEPURAȘ : Nu-mi amintesc.

ARHIPĂPUȘA (arhivarului) : Șefule, te-ai și supãrat. Adã-ți aminte.

IEPURAȘ : Dumneata l-ai poreclit, nu fata.

ȘEFULICĂ : De dînsa am eu grijã. Acuma e vorba de aia. A spus sau n-a spus cuvîntul?

ARHIPĂPUȘA (arhivarului) : A recunoscut și ea, șefule.

ȘEFULICĂ : A spus sau n-a spus? Sã nu mã minți, cã dai de dracul cu mine. (Pe salã.) Furioso-sever.

IEPURAȘ : A spus o singurã datã. Dar...

ȘEFULICĂ : Nici un dar. Gata. Ai stilou, șefule?

IEPURAȘ : N-am.

ȘEFULICĂ (întinzîndu-i stiloul și hirtie; pe salã) : Amabilo-amical. (Arhivarului.) Scrie ce-ți dictez : Nu am nici un fel de legãturã, virgula, înafara celor strict de serviciu, virgula, cu șefa de cabinet de la direcția generalã. Punct... Așa e?

IEPURAȘ : Așa...

ȘEFULICĂ : ...Ai scris?

IEPURAȘ : ...Gata.

ȘEFULICĂ : Buun... Scrie ! Orice afirmație contrarã este o calomnie infecto... Stai ! Stilul lui. Mai rudimentaro-popular... Scrie : orice afirmație este...

IEPURAȘ : Asta am scris.

ȘEFULICĂ : Este o calomnie murdarã... Este?!?!

IEPURAȘ : Este.

ȘEFULICĂ : De la capãt. (Dicteazã.) N-am auzit ca șefa de cabinet sã-și porecleascã superiorii... Este?!?!

IEPURAȘ : Este.

ȘEFULICĂ : În continuare. (Dicteazã.) Am auzit-o spunînd o datã cuvîntul, între ghilimele, scãpãrici, și eu am protestat...

IEPURAȘ (vehement) : Nu, asta nu!

ȘEFULICĂ : De ce nu? Așa ai spus dumneata.

IEPURAȘ : N-am spus așa. N-am protestat pentru fatã. Fata a spus numai așa, din întîmplare.

ȘEFULICĂ : Fie cum vrei. Atunci scrie : am auzind spunînd o datã cuvîntul, între ghilimele, scãpãrici, din întîmplare...

IEPURAȘ : Sã punem mai bine însã numai cu totul din întîmplare. Așa ar merge.

ȘEFULICĂ : Pune cum vrei... Gata?

ARHIPĂPUȘA : E chiar mai bine.

IEPURAȘ : ...Gata. Am scris.

ȘEFULICĂ : Semneazã.

IEPURAȘ (întinzînd hirtia) : Am semnat.

ȘEFULICĂ (parcuregînd hirtia) : În regulã... Ce, credeai cã o sã iasã cu tãiere de capete? Se claseazã cazul. (Semn spre hirtii.) Pe astea le și rup. Nu mã țin eu de toate fleacurile. Ești libero-disponibil. Poți pleca.

IEPURAȘ : Sã trãiti. Va sã zicã, gata.

ȘEFULICĂ (cãtre amîndoi) : Sã nu vã mai prind cã scoateți un cuvînt despre asta. Vã distrug. Moralo-etic. Profesionalo-economic. (Pe salã.) Cred cã a înteles toatã lumea?!!

IEPURAS : Eu sînt mormînt.
ŞEFULICĂ : Să te vîd şi să-ţi fie gura auro-polcîită. La întîi dau primă la arhivă. (*Pe sală.*) Nobilo-promitiv. (*Dă mîna cu arhivarul.*)
IEPURAS : Să trăiţi şi vă mulţumesc. (*Iese.*)
ARHIPĂPUŞA : Şefulică, ai fost teribil.
ŞEFULICĂ : Fără mine te vindea. (*Pe sală.*) Certamento-fix.
ARHIPĂPUŞA : Recunosoc.
ŞEFULICĂ : Îl frig eu. Fă-mi şi tu o declaraţie. S-ar putea să-mi fie necesară. Mai largo-amănunţită despre po-reclă. Alceva nu ştii nimic.
ARHIPĂPUŞA : Bineînţeles. (*Incepe să scrie, în timp ce directorul îşi scoate tabla de şah.*)
IEPURAS (îndreptîndu-se încet spre arhivă) : M-am speriat ca un copil... A ieşit bine... M-am şi remarcat puţin... Oricum, e şi el şef. Mi-a dat şi mîna... Asta-i socoteala : să te aibă şeful în ochi... Ei, să fi fost cel mare... Alceva... Dar tot mă las păgubaş... Nu ştii ce poate ieşi cu remarcatul ăsta... Şi prea e cu bătaie de inimă... Bine că s-a terminat tevatura... Ce-o să se mai bucare Mămăica... (*Dispare la arhivă.*)
ARHIPĂPUŞA (dîndu-i directorului hirtia) : Cred că e bine.
ŞEFULICĂ (parcurge hirtia) : Merge... Nu-i asta problema. Autorul ! De unde-i scot autorul ?
ARHIPĂPUŞA : O să fie şi fără.
ŞEFULICĂ : Imposibil. Abia l-am mu-iat-o-domolit. Dacă nu-i găesc autorul, iar am festelit-o-încurcat. (*Pe sală.*) Nu-l ştiu eu ? !
ARHIPĂPUŞA : Nu te mai enerva, Şefu-lică. Cheam-o şi pe aia şi ia-i decla-raţia. Deocamdată e destul. Pentru au-tor cere un răgaz. Nu-ţi poate pretinde să-l găseşti bătînd din palme. Pe urmă, o să vedem.
ŞEFULICĂ : Vedem, pe dracu'. (*Pe sală.*) Cine nu-l ştie cît e de turbato-scăpă-rat...
ARHIPĂPUŞA : Între timp, trec şi eu la cabinet şi va fi alceva... O să uite.
ŞEFULICĂ : Nu uită ăsta nimic. (*Pe sală.*) Are o memorie elefanto-electronică.
ARHIPĂPUŞA : Numai să vreau eu, şi uită tot.
ŞEFULICĂ : Nu cumva... Arhipăpuşo ?!!!
ARHIPĂPUŞA : Ei şi ? !
ŞEFULICĂ : Nu se poate.
ARHIPĂPUŞA : Crezi ? !

ŞEFULICĂ : Imposibilo-contra. Sînt gelos. (*Pe sală.*) Ardentogelos. Aşa sînt eu.
ARHIPĂPUŞA : N-ai de ce. E galant. Îl pot influenţa... Fără concesiile... esenţiale.
ŞEFULICĂ : Externo-vizual ?
ARHIPĂPUŞA : Strict. Absolut strict.
ŞEFULICĂ : Jură-mi. Sacramentalo-so-lemn.
ARHIPĂPUŞA : Jur.
ŞEFULICĂ : Pe ce ?
ARHIPĂPUŞA : Pe sfîntul Iermolaie.
ŞEFULICĂ : Nu-l cunosc. Nu-l am în evidentă. (*Pe sală.*) Nu-i nici principial. E mistico-confesional.
ARHIPĂPUŞA : Atunci, pe ce vrei tu. Pe ce am mai scump : pe tine. Jur pe tine.
ŞEFULICĂ : Aşa merge... Dar dacă cum-va calci... (*Ameninţare cu degetul.*)
ARHIPĂPUŞA : Am jurat.
ŞEFULICĂ : Bine. Deci, rămîne în grija ta : să mă slăbească cu autorul. (*Pe sală.*) Altă soluţie n-am.
ARHIPĂPUŞA : S-a făcut, Şefulică.
ŞEFULICĂ : O chem pe aia.
ARHIPĂPUŞA : Te pup şi te las. (*Ieşind.*) Pa, pa.
ŞEFULICĂ : Pa... (*Singur.*) Crede că mă duce ? Dau eu dama, dar iau nebunul. Fac altă damă şi-l fac mat. Perfecto-calculat. (*Formează un număr la telefo-n.*) Alo, vino urgent pînă la mine.
PĂPUŞICA (în biroul ei, aranjînd nişte hirtii) : Da... la dumneavoastră ?
ŞEFULICĂ : Urgentissimo.
PĂPUŞICA : ...Scuzaţi-mă, dar nu pot. Mi-a dat ordin şeful să nu mă mişc de aici. Aştept telefoane.
ŞEFULICĂ (se uită la ceas) : Atunci ră-mîne pe mîne. La prima oră vii la mine. Directo-glonţ. (*E scos din spotul luminii.*)
PĂPUŞICA : Voi fi la prima oră. (*Închide telefonul.*) Nu mi-a dat Scăpărici nici un ordin. Nici nu-i aici. Dar nu vreau să mă duc. Ştiu eu foarte bine de ce mă cheamă : să-mi spună că mă schimbă de la cabinet. Să aştepte. Vreau să pun ordine în hîrţile astea. Mîne predau sigur, şi aşa ştiu eu : conştiin-cioasă. (*Gest spre cabinetul directorului general.*) Deşi n-ar trebui... N-am vrut să mă duc şi fiindcă e tîrziu. A fost cam lung actul ăsta... Dacă mă duceam, s-ar fi lungit şi mai mult... E timpul să luăm o pauză... Deci, pe mîne. (*Spre culise.*) Cortina, băieţi !

CORTINA

PĂPUȘICA (*la rampă*): Salve. Văd că ați rezistat pînă la ultimul act. Într-un fel, ați făcut foarte bine. E actul dezlegărilor, deși, ca de obicei, tare mi-e teamă să nu fie cel mai slab. Piesele noastre seamănă uneori cu unii cozonaci: cresc, cresc și pînă la urmă se turtesc. Am auzit însă că actul trei e mai scurt. Tot e bine... Atunci să începem: mă duc la direcția I-a. Vă pot spune de pe acum care-o să se întîmple. Îmi va spune că-i pare foarte rău, dar trebuie să trec la un alt serviciu. Eu o să întreb: de ce? O să-mi răspundă că nu știe, dar că așa s-a hotărît. Eu iar am să-l întreb: cine a hotărît? Îmi va spune că asta n-are nici o importanță. Dacă s-a hotărît, s-a hotărît! Și asta-i tot. La șeful cel mare nici nu mă duc. Nici nu merită! Dar chiar dacă m-aș duce?! Mi-ar spune la fel. Că-i pare și lui foarte rău. Și că s-a hotărît. Nu el. S-a hotărît... Nu știu cum o fi la dumneavoastră, dar la noi așa se obișnuiește... Am dispărut. (*Se duce la direcția I-a; intră.*) Bună dimineața. Am venit.

ȘEFULICĂ (*morocănos*): Bună dimineața... Dumneata ești căsătorită?

PĂPUȘICA: Nu... credeam că știți.

ȘEFULICĂ: Mă privește ce știu. Eu te întreb oficialo-directoral. Deci, nu?

PĂPUȘICA: Nu.

ȘEFULICĂ: Sigur?

PĂPUȘICA (*descumpănită*): Bineînțeles.

ȘEFULICĂ: Nici așa, ocazionalo-provizor?!

PĂPUȘICA: Cum adică?

ȘEFULICĂ: Logodito-dezlogodită. Temporaro-simpatie... Știi dumneata cum.

PĂPUȘICA: Nu.

ȘEFULICĂ: Și de ce nu te măriți? (*Pe sală.*) Subtilo-flancat.

PĂPUȘICA: Cred că este o chestiune strict personală.

ȘEFULICĂ: Mie să nu-mi umbli cu cioara intimo-vopsită. Aici nu merge. (*Pe sală.*) Eu am dreptul funcționalo-regulamentar să umbli la toate punctajele. (*Șefei de cabinet.*) De ce nu te măriți?

PĂPUȘICA: Dacă țineți, pot să vă spun: n-am avut prilejul.

ȘEFULICĂ: Ignorezi statistica. Avem mi-

lioane de bărbați, de la sugaro-prunci la maturo-centenari.

PĂPUȘICA: Și ce să fac eu cu ei?

ȘEFULICĂ: N-am pretenții la toți. Dar unul puteai să-ți găsești.

PĂPUȘICA: Ce să fac?! N-am reușit.

ȘEFULICĂ: N-ai vrut. Chiar din inginerii noștri ai refuzat pe cîțiva. (*Pe sală.*) Băieți simpatico-celibatari.

PĂPUȘICA: Dacă nu mi-au plăcut...

ȘEFULICĂ: Sînt la noi destui bărbați fizico-economici.

PĂPUȘICA: Sint, dar care e mai de doamne-ajută e gata însurat. (*Pe sală.*)

Vă rog să mă credeți, parcă e un făcut. Cum e unul mai draguț, are și verighetă. Am observat asta și în tramvai.

ȘEFULICĂ: Ești pretențioaso-mofturoasă. De aici îți se trage.

PĂPUȘICA: Nici o supărare. Tot o să depistez eu unul.

ȘEFULICĂ: Pînă atunci, nenorocirea e gata.

PĂPUȘICA: Nici o nenorocire.

ȘEFULICĂ: S-o crezi dumneata. (*Pe sală.*) Brusco-direct. (*Șefei de cabinet.*) Ești acuzată că nu vrei să te măriți fiindcă ești intimo-neprincipială cu arhivarul.

PĂPUȘICA: Cum, cum?!

ȘEFULICĂ: Cu arhivarul. Intimo-neprincipială. Mă înțelegi.

PĂPUȘICA: Cu nenea arhivarul?! (*Ride.*) Eu, iubita lui, și el, iubitul meu. (*Hohote.*)

ȘEFULICĂ: Da.

PĂPUȘICA: De-abia mai pot. (*Printre hohote.*) Și cine spune asta?

ȘEFULICĂ: N-ar trebui, dar, fiindcă-mi ești simpatică, îți spun: anonime.

PĂPUȘICA: Anonime?

ȘEFULICĂ: Cu duiumul. Răutăți perfido-calomnioase. Cine poate să creadă așa ceva?

PĂPUȘICA: Deci, asta era...

ȘEFULICĂ: Asta.

PĂPUȘICA: Dacă nu credeți, de ce m-ați mai chemat?

ȘEFULICĂ: Așa a dat șeful ordin. Dacă era după mine...

PĂPUȘICA: Dar șeful crede?

ȘEFULICĂ: Ei, cum o să creadă?! Dumneata, care ești așa de plasticomod-

- lată... Cu arhivarul, care-i o fosilodeșeu.
- PĂPUȘICA : Și totuși, voi fi scoasă de la cabinet.
- ȘEFULICĂ : Eu n-am auzit nimic.
- PĂPUȘICA : Chiar dacă nu-mi spuneți, eu tot știu. Voi fi scoasă, deși nu crede nimeni... Nici el.
- ȘEFULICĂ : S-ar putea. Calomnia e ca vârsatul, trece dar lasă urme. (*Pe sală.*) Cine a spus vorba asta a avut un cap profundo-pansiv. (*Șefei de cabinet.*) Mie mi-ar părea foarte rău. Nu știu ce se va hotărî... Dă-mi o declarație că n-ai nimic cu arhivarul, și gata. Eu te susțin.
- PĂPUȘICA : Nu dau nici o declarație.
- ȘEFULICĂ : Trebuie. (*Pe sală.*) Așa e rulajul dosaro-cadral. (*Șefei de cabinet.*) Și e ordin.
- PĂPUȘICA : Nu dau, dar recunosc. Recunosc că sînt iubita arhivarului.
- ȘEFULICĂ : Cum să recunoști, dacă nu ești ? (*Pe sală.*) Altă nebună.
- PĂPUȘICA : Sînt. Știu eu mai bine decît dumneavoastră dacă sînt sau nu. Sînt !
- ȘEFULICĂ : Fugi de colo ! (*Pe sală.*) Neverosimilo-incredibil.
- PĂPUȘICA : Sînt. (*Pe sală.*) Intimo-ne-principială. Așa cum ați spus dumneavoastră. Îl iubesc... E un mizerabil, dar îl iubesc... Recunosc. Să afle toți !... Dar fără declarație scrisă.
- ȘEFULICĂ :... Te pomenești... Ți, ți, ți... Tot Freud, săracul. (*Pe sală.*) Magnetismul juno-senil... (*Șefei de cabinet.*) Te-a sedus ? !
- PĂPUȘICA : M-a !... Am recunoscut. Plec.
- ȘEFULICĂ : Stai, stai. Nu merge așa. Mai e ceva : cu „Scăpărici”, dumneata ai scos-o ?
- PĂPUȘICA : Eu.
- ȘEFULICĂ : Recunoști : l-ai poreclit pe șeful.
- PĂPUȘICA : L-am !
- ȘEFULICĂ : Dacă tot recunoști, dă-mi o declarație.
- PĂPUȘICA : Nu. Dar puteți spune cui vreți. Recunosc tot : și arhivarul și Scăpărici. Și nu numai atât. E o bestie, un mizerabil, un infamo nu mai știu cum. Tot !
- ȘEFULICĂ : În ruptul capului n-aș fi crezut ca arhivarul să fie așa de mizerabilo-bestial.
- PĂPUȘICA : Nu, nu. El nu e. Arhivarul e iubitul meu. Bestia e șeful. Îi puteți spune și să mă dea afară. (*leşe și se îndreaptă spre biroul ei.*) Am făcut-o ? Am făcut-o !
- ȘEFULICĂ : Diabolico-formidabil. Tiii, gata să uit. (*leşe grăbit ; în prag.*) Stai, stai. Vino înapoi.
- PĂPUȘICA (*se oprește*) : Nu mai vin ! (*Dă să plece.*)
- ȘEFULICĂ (*disperat*) : Stai. Numai o clipă.
- PĂPUȘICA (*oprindu-se din nou*) : Ce-i ?
- ȘEFULICĂ : Cu anonimele.
- PĂPUȘICA : Ce-i cu ele ?
- ȘEFULICĂ : Recunoaște că le-ai scris dumneata.
- PĂPUȘICA : De ce eu ? Asta chiar nu mai înțeleg.
- ȘEFULICĂ : Recunoaște. Dă-mi un ajutor în muncă. (*Pe sală.*) Amabilo-colegial.
- PĂPUȘICA : Nu ! Asta nu recunosc.
- ȘEFULICĂ : Stai. Te implor. Șeful pretinde să-i găsec autorul. Pretinde autor.
- PĂPUȘICA (*din mers*) : Pretinde șeful ? Dacă pretinde, recunosc. Le-am scris eu.
- ȘEFULICĂ : Recunoști ?!! Recunoști total ?!!
- PĂPUȘICA : Da. Tot ce vreți.
- ȘEFULICĂ : Îți mulțumesc, știam eu că ești o fată bună. Cînd vine șeful, să mă anunți.
- PĂPUȘICA : Bine, bine. (*Intră în biroul ei.*)
- ȘEFULICĂ (*reintrînd în biroul său*) : Luciferico-satanic ! Am găsit autor. Nu mai dau regina, nu mai dau nimic. Le-ar fi convenit să mă sacrific. Depindeam cu totul de nebun și damă. Riscul e prea mare, cu așa o poamă... (*Scofînd tabla de șah.*) Repede o partidă, fulgero-rapidă.
- PĂPUȘICA (*în biroul ei*) : ...A și venit...Intru să-i duc corespondența... Și-o să vedeți... O să vă placă. (*Intră la directorul general.*) Bună dimineața. Corespondența.
- SCĂPĂRICI : Bună dimineața. Pe unde umbli ?
- PĂPUȘICA : La direcția I-a. Să vedeți...
- SCĂPĂRICI : Bine, bine.
- PĂPUȘICA : Trebuie să vă vorbesc.
- SCĂPĂRICI : N-am timp. Mai tîrziu.
- PĂPUȘICA : Vă rog. Șeful de la I-a vrea...
- SCĂPĂRICI : Bine că vrea. Să vină imediat.
- PĂPUȘICA : Nu el. Eu vreau. Neapărat.
- SCĂPĂRICI : O să te chem.
- PĂPUȘICA : Dar...
- SCĂPĂRICI : Nici un dar. Cheamă-l imediat.
- PĂPUȘICA (*trece în biroul ei*) : Iar m-a intimidat. Dar tot îi spun. N-am putut lua startul. Asta a fost. Nu-i nimic. E chiar mai bine. Să-i spuie mai întîi șeful de la I-a. (*Formează un număr la telefon.*) Alo, puteți veni. Vă așteaptă.

ŞEFULICĂ (la telefon): Alo... Am decolat. (*Strînge tabla de şah.*) Am găsit autor. Totu-i rezolvat. Atac fără damă. Îl fac sigur mat. (*Se îndreaptă spre direcția generală, jredonînd.*) Toreador, pam, pam, pam, pam, pam, pam, pam, pam, pam, pam, pam. (*Intră în biroul șefei de cabinet.*) Să n-o întorci cumva, că-i jale.

PĂPUȘICA: Mi-am și făcut bagajul.

ŞEFULICĂ: Eu te susțin. Transferul îl ai asigurat. Dacă revii, ești mat.

PĂPUȘICA: O vorbă are omul.

ŞEFULICĂ: O vorbă și un cuvînt. (*Intră la directorul general.*) Să trăiți și am onoarea să vă salut.

SCĂPĂRICI: Bună dimineața.

ŞEFULICĂ: Senzaționalo-fudroaiant. Am lămurit totul.

SCĂPĂRICI: Ce-ai lămurit ?

ŞEFULICĂ: Cu anonimele. Completo-definitiv. Am descoperit și autorul.

SCĂPĂRICI: E într-adevăr ceva. A mers foarte repede.

ŞEFULICĂ: V-am asigurat: cosmico-viteză. Așa-s eu.

SCĂPĂRICI: Chiar sînt curios.

ŞEFULICĂ: Cînd vă spun, rămîneți prafolat.

SCĂPĂRICI: Atunci să mă așez. (*Se așază.*)

ŞEFULICĂ: Bine faceți... Șefa dumneavoastră de cabinet !

SCĂPĂRICI: Ce-i cu ea ? !

ŞEFULICĂ: Șefa dumneavoastră de cabinet. Ea e autoarea anonimelor.

SCĂPĂRICI: Fii serios. Stai și dumneata jos, c-ai început să le încurci.

ŞEFULICĂ: Eu ? ! Îmi pare rău. Nu mă mir însă că spuneți așa, fiindcă într-adevăr e rarissimo-senzațional. Ea e autoarea anonimelor. Unic caz pe care l-am întîlnit în cariera mea psihologico-administrativă. Chiar în literatura științifică, psiho-medicală, cazurile astea sînt destul de rare.

SCĂPĂRICI: Ia-mă încet...

ŞEFULICĂ: Eram sigur că o să vă... (*Semn la cap.*) Scuzați-mă...

SCĂPĂRICI: Deci, susții că a scris anonimele ? ! Anonime prin care se defăimează... Anonime împotriva propriei ei persoane... E aberant !

ŞEFULICĂ: Pentru dumneavoastră, ca profan. Literatura însă, cum v-am spus...

SCĂPĂRICI: Lasă-mă cu literatura. De ce le-ar fi scris ? Ce-i ne bună ? !

ŞEFULICĂ: Delir de autoacuzare. Dacă vreți, e și asta un fel de nebunie. Evident, mai ușoară. (*Pe sală.*) Facilo-absconsă.

SCĂPĂRICI: E perfect normală.

ŞEFULICĂ: Pare. Dar nu-i. (*Pe sală.*)

Cîte nu par așa: aparento-normal, realo-anormal, și invers. Nu vedeți ? !

SCĂPĂRICI: Imposibil de crezut. Cine ți-a spus trăsnaia asta ?

ŞEFULICĂ: A recunoscut ea. A recunoscut.

SCĂPĂRICI: Nemaipomenit.

ŞEFULICĂ: Totalo-complet.

SCĂPĂRICI: Te pomenești c-ai forțat-o.

ŞEFULICĂ (*jignit*): Vă rog. Eu nu sînt inchizitor. Eu sînt psihologo-specialist.

Nu presez. Nu captez. Eu interoghez. Corecto-elegant. Ca la Curtea de Casație. De altfel, confirmă și arhivarul.

SCĂPĂRICI: Confirmă și arhivarul ? ! !

ŞEFULICĂ: Da. Unele aspecte esențialo-secundare.

SCĂPĂRICI: Confirmă arhivarul ? ! Într-adevăr, n-aș fi putut crede. Și de cînd durează asta ?

ŞEFULICĂ: Cred că încă din copilărie.

SCĂPĂRICI: Cu arhivarul ? ! Imposibil.

ŞEFULICĂ: Evident. N-a început cu el. Probabil că mai întîi cu colegii, în familie. De obicei, delirile de autoacuzare încep foarte timpuriu.

SCĂPĂRICI: Lasă delirul. Eu te-am întrebant de cînd durează legătura cu arhivarul.

ŞEFULICĂ: Cu arhivarul ? Nu m-ați înteles. Cu arhivarul n-are nici o legătură. Fantezii morbido-maladive.

SCĂPĂRICI: Păi nu mi-ai spus că arhivarul confirmă ?

ŞEFULICĂ: Pardon. (*Pe sală.*) Eu am fost claro-precis. (*Directorului general.*)

V-am spus: confirmă unele. Confirmă porecele. Subminarea. Agitația infamomurdară. Chiar în fața mea v-a insultat crunto-acerb.

SCĂPĂRICI: Fleacuri. Dumneata...

ŞEFULICĂ: Nu minimalizați... E periculozo-imprudent. Delirul de autoacuzare e asociat întotdeauna de halucinații perverse-violente. V-am spus de complex. Despre delir, Freud arată...

SCĂPĂRICI: Scutește-mă cu Freud. Am fost curios cît poți delira și pînă unde.

ŞEFULICĂ: Sînt surprins. Indurerato-surprins. Aveți toate posibilitățile să controlați.

SCĂPĂRICI (*sună*): Asta și intenționez.

ŞEFULICĂ: Mă retrag.

SCĂPĂRICI: Rămii. Rămii aici.

PĂPUȘICA (*intrînd*): Vă rog ? ...

SCĂPĂRICI: Ai vrut să-mi vorbești. Ia te rog loc.

PĂPUȘICA (*rămînînd în picioare*): Mulțumesc.

SCĂPĂRICI : Ia loc, când îți spun.
PĂPUȘICA (*așezîndu-se*) : Da.
SCĂPĂRIȚI : Poftim. Te-ășcult.
PĂPUȘICĂ : Da, da...
SCĂPĂRICI (*arătîndu-l pe director*) : Te deranjează prezența ?
PĂPUȘICA : Nu, dar...
ȘEFULICĂ (*gest de retragere*) : Vă rog...
SCĂPĂRICI : Nu, nu, nu. Aici te vreau.
(*Șefei de cabinet.*) Dă-i drumul.
PĂPUȘICA : Era o chestiune personală.
SCĂPĂRICI : În legătură cu anonimele ?
PĂPUȘICA : Da... Oarecum și cu ele.
SCĂPĂRICI : Foarte bine. Vorbește. Fără nici o rețineră. Te asigur că n-ai motive. (*Arătîndu-l pe șeful direcției.*)
L-am oprit aici să-mi explice ce-i cu freudismul. (*Pe sală.*) Practico-concret.
ȘEFULICĂ : La dispoziție.
SCĂPĂRICI (*șefei de cabinet*) : Ei, să te aud. Ce-i cu anonimele ?
PĂPUȘICA : Nimic.
SCĂPĂRICI : Iar nimic ? ! Alt cuvînt nu mai știi ? Ți-am spus : n-ai nici un motiv să te intimidezi. Poți avea toată încrederea în mine.
PĂPUȘICA : Sigur.
SCĂPĂRICI : Așa, liniștit, n-are de ce să-ți fie teamă. De nimeni și de nimic. Îmi spui tot adevărul... Ce s-a întîmplat ?
PĂPUȘICA : Nimic.
SCĂPĂRICI (*stăpînindu-și nervura*) : Bine, fie și nimic... Cine a scris anonimele ?... Aștept... Am răbdare.
ȘEFULICĂ : Doar ai recunoscut.
SCĂPĂRICI (*șefului direcției*) : Fără nici un fel de intervenție. (*Șefei de cabinet.*)
Ei, de ce-ai recunoscut ?... Cum ai recunoscut... Ai vreo bănuială... Tot... Fără nici o teamă... Fără nici o rezervă.
PĂPUȘICA :... Eu am scris anonimele.
SCĂPĂRICI (*explodînd*) : Minți ! Minți cu nerușinare ! Cu mine nu-ți merge.
PĂPUȘICA : Nu.
SCĂPĂRICI : Te avertizez. Cu mine să nu minți. Și nici să faci pe nebuna.
PĂPUȘICA (*sărînd cu un chiot*) : Asta-i ! Nebuna. (*Crispîndu-și mîinile și fața.*) Au, au, au... Mușc... mușc... mușc... Au, au, au.
ȘEFULICĂ : V-am spus. (*Punînd mîna pe o cană de apă.*) Apă.
PĂPUȘICA : Nu, nu. (*Mai slab.*) Au, au, au.
SCĂPĂRICI (*imobilizînd-o pe șefa de cabinet, spre a-i stăpîni convulsiiile*)
Toarnă în pahar... N-o stropim... Mai și răcește pe deasupra. (*O înghesuie într-un fotoliu.*) Paharul, te rog.
ȘEFULICĂ (*dîndu-i paharul*) : Poftiți.

SCĂPĂRICI (*dîndu-i șefei de cabinet paharul la gură*) :... Bea... Își revine.
ȘEFULICĂ : Și nu m-ați crezut.
SCĂPĂRICI : Cine și-ar fi putut închipui așa ceva ?
ȘEFULICĂ : Eu v-am atras atenția încă de la început. (*Pe sală.*) La indicele biofizico-sanitar.
PĂPUȘICA (*slab*) : O, o, o. Ce e cu mine... Unde sint... O, o, o...
SCĂPĂRICI : Stai liniștită... (*Dîndu-i să bea.*) Încă un pic de apă... Așa...
PĂPUȘICA : Mulțumesc... Ce s-a întîmplat ?
SCĂPĂRICI : Nimic.
PĂPUȘICA : Nimic ?
SCĂPĂRICI : Un mic leșin. Atîta tot.
ȘEFULICĂ : Clasic. Clasic-caracteristic. (*Pe sală, în timp ce directorul general îi dă îngrijiri șefei de cabinet.*) Ce-o fi ? Istericalo-coincidentă sau perfidosimulațiune ? Aceasta-i întrebarea !
SCĂPĂRICI (*șefei de cabinet*) : Mai bine ?
PĂPUȘICA : Vă rog să mă iertați. Vai, ce-a fost cu mine ?...
SCĂPĂRICI (*foarte prevenitor*) : Nu te agita. Te duci acasă, te liniștești și gata.
PĂPUȘICA : De ce ?... Am avut doar o clipă de ameteală.
ȘEFULICĂ : Imediat acasă. Cu mașina.
SCĂPĂRICI : Cu mașina. Desigur...
PĂPUȘICA : Mi-a trecut. (*Simulînd că vrea să se ridice și nu poate.*) Doar picioarele... îmi sint ca de plumb.
SCĂPĂRICI : Nici un efort. Stai pînă-ți revii complet. Ți s-a mai întîmplat... să ametești ?
PĂPUȘICA : Cîteodată. Destul de rar.
SCĂPĂRICI : Și părintii ? Ai părinți ?
PĂPUȘICA : Da.
SCĂPĂRICI : Sănătoși ?
PĂPUȘICA : Da.
SCĂPĂRICI : Asta-i foarte bine.. Bunicii ?
PĂPUȘICA : Bunica trăiește. Bunicul a murit.
SCĂPĂRICI : Îmi pare foarte rău.
ȘEFULICĂ (*pe sală*) : Foarte just. Eredoscendența.
SCĂPĂRICI : A fost suferînd ?
PĂPUȘICA : Cine ?
SCĂPĂRICI : Bunicul.
PĂPUȘICA : Da. Era surd. L-a călcat o mașină cînd s-a interzis claxonarea.
SCĂPĂRICI : Și frații ?
ȘEFULICĂ (*pe sală*) : Just și asta. Colateral-sondaj.
PĂPUȘICA : Mulțumesc. Bine și ci.
SCĂPĂRICI : ...Mulți ?
PĂPUȘICA : Doi : o soră și un frate.
SCĂPĂRICI : Cu ce se ocupă ?
PĂPUȘICA : Sora e medic.

ŞEFULICĂ : Psihiatru sau neurolog ? (*Pe sală.*) Pot paria. Ciştig fixo-precis.

PĂPUŞICA : Nu. Stomatolog.

ŞEFULICĂ (*pe sală*) : Mă mir.

SCĂPĂRICI : Şi fratele ?

PĂPUŞICA : Scriitor.

ŞEFULICĂ : Dramaturg, desigur.

PĂPUŞICA : Nu. Poet.

ŞEFULICĂ (*pe sală*) : Lirico-imaginativ.

SCĂPĂRICI : ...Deci, poet... Foarte interesant... Şi ce face ?

PĂPUŞICA : ...Bine. Scrie. Acum e în concediu la o casă de creaţie.

ŞEFULICĂ : De reţinut. (*Pe sală.*) Subliniato-notat.

SCĂPĂRICI : Normal... Dacă e scriitor, unde să fie ?

PĂPUŞICA : ...Mi-am revenit complet. (*Se ridică.*) Dacă nu mai aveţi nevoie de mine...

SCĂPĂRICI : Foarte bine, ia maşina şi să te ducă acasă.

PĂPUŞICA (*vehement*) : Nu. Nu mă duc acasă.

SCĂPĂRICI : Nu te enerva. Calm şi linişte. De asta ai nevoie.

PĂPUŞICA (*hotărît*) : Rămîn aici. N-am terminat. Nu plec !

SCĂPĂRICI : Cum vrei. Numai calm...

PĂPUŞICA : Mulţumesc. (*Iese.*)

ŞEFULICĂ : Cred că v-aţi convins. Aştept dispoziţiile dumneavoastră.

SCĂPĂRICI : Aşteaptă. E un caz complicat.

ŞEFULICĂ : Pentru mine, ca psiholog, e clarissimo-tipic.

SCĂPĂRICI (*stringe obiecte de pe birou, priveşte lung un cuţit de tăiat hirtie, apoi le pune în birou*) : Nu m-am fixat. Nu sînt încă lămurit... Mă duc la a III-a. Comunică-i dumneata. (*Iese.*)

ŞEFULICĂ : Să trăiţi. (*Trece în biroul şefei de cabinet.*) Ia spune-mi, Păpuşico, faci figuri sau chiar...

PĂPUŞICA (*gesturile de a speria*) : Bu, bu, bu... Muşc, muşc, muşc, fiiş, fiiş, fiiş.

ŞEFULICĂ (*iese precipitat*) : E nebună. Se face sau nu se face, dar tot nebună e. Periculoasă. Certamento-alienată... Auto-lichidată... De asta am scăpat. Mat. (*Dispare.*)

PĂPUŞICA : V-a plăcut ! Sînt sigură. Ştiu să fac pe nebuna. Să vedeţi ce-l mai aşteaptă. N-are curajul să rămînă cu mine între patru ochi. Vrea să mă expedieze acasă. Chiar să fi vrut şi nu puteam pleca, doar nu s-a isprăvit cu piesa... Mizerabilul ! Mă dă pe mine afară, ca s-o aducă pe aia aici... Foarte bine ! Dar o să mă ţină minte. Pe mine

mă terorizează, iar pe ea... Aţi văzut. Un lucru însă nu înţeleg... E clar. N-are nici o încredere în şeful de la I-a. Eram aproape sigură c-o să-i taie oficial prima de inteligenţă. Şi totuşi, nu. În privinţa asta, nu-s lămurită... (*E scoasă din spotul de lumină.*)

MĂMAICA (*la rampă*) : Le lămurea eu pe toate. De asta am venit. Mă recomand : soţia arhivarului-sef. Iepuraşul, așa-i spun eu mototolului, a fost contra. Să nu vin, că nu-i bine. Să nu fac pe... Să mă tai, că nu ţin minte cum spunea... Dar tot vă spun... Mi-am scris-o în carneţel, că mi-a plăcut. (*Începe să caute în geantă.*) M-am gândit că poate o torn şi eu la vreo şedinţă, la noi la cartier, că se potriveşte... (*Colţobăind prin geantă.*) Aşa-s eu, umbli cu calabalic mult la mine... Da-l găesc... Mi-am luat carneţel, că eu am activitate mare la cartier... Şi-s multe. Ştiţi dv.... Unde eşti, măi, carneţelule ?... Uite-l ! (*Răsfoieşte carnetul.*) Aici. Asta-i de la Iepuraş... Să nu fac pe... „deu sex machina”... De ce o fi cu sex, nu ştiu ?! Dar de explicat mi-a explicat Iepuraşul. Tare-i citit, mititelul. Moale el, dar citit. Toate le ştie... Să nu fac pe de, adică să nu pici ca sfîntul Iermolaie din senin şi să le desfăci pe toate. Iepuraşul, nu şi nu. Că dacă faci pe de, dacă pici din albastrul cerului, nu-i bine. Că asta şi la teatru se lasă cu critică, dar încă să faci pe de la ditamai direcţia. O fi, nu zic nu. Că şi la noi la cartier pică unii şi fac pe de, parc-ar fi aduşi cu racheta din Marte. Şi așa le ştiu pe toate şi le dezleagă din degetul cel mic, de rămii tuţ, nu alta... Cu mine însă-i altă socoteală. Dacă nu fac eu aici pe de, n-are cine lămuri toată incurcătura. Iepuraşul : nu veni Mămăico, nu veni că le descurc eu. Dar pot avea încredere ? Mi-a mai promis, şi aţi văzut, nu-i în stare. Şi-a luat angajamentul, a jurat şi pe Iermolaie. Aşa-i el, tontolog. Dacă nu i-am schimbat eu firea în atîţia ani, cine să i-o mai schimbe ?! Deu ?! Aşa că n-am avut ce face şi am venit. Le lămuresc eu toate. Cui nu-i place, liber. Să critice. Dar eu tot trebuie să fac pe de. (*Face ciţiva paşi.*) Mă duc mai întîi pe la Iepuraş... Pe aici trebuie să fie... Aici. (*Intră falcnic în arhivă.*) Am venit, Iepuraş.

IEPURAŞ : De ce ai venit, Mămăică ?

MĂMAICA : Vezi-ţi de hîrtoagele tale. (*Intinzînd umbrela către funcţionară.*) Asta-i bestiola ?

ARHIPĂPUŞA : Şefule, ce are asta cu mine ?

- IEPURAȘ : Nimic. E Mămăica, nevas-tă-mea. Mămăico !...
- MĂMĂICA (*impungînd-o pe funcționară ușor, cu umbrela*) : Te ții de anonime ?
- ARHIPĂPUȘA : Șefule, mă-mpunge.
- MĂMĂICA : Nu-ți fac nimic, întărtă-mato. Am vrut să te cunosc.
- IEPURAȘ (*implorator*) : Mămăicoo... !
- MĂMĂICA : Nu pui, mototolule.
- ARHIPĂPUȘA : E îngrozitor.
- MĂMĂICA : Cîțt, cîțt... Acuși te scar-măn.
- ARHIPĂPUȘA (*speriată*) : Șefule, șefule.
- IEPURAȘ : Nu te speria. Mămăica nu se atinge nici de o muscă.
- MĂMĂICA : Miță dichisită...
- IEPURAȘ : Nu se face, Mămăico.
- MĂMĂICA : O aperi ?! N-o apăra, că-mi sar din caracter și trec la concret.
- IEPURAȘ : Instituția, Mămăico...
- MĂMĂICA : Te-a apucat deodată grija de instituție. (*Funcționarei.*) Ai mare noroc. Eu am venit în interes oficial. (*Pe sală.*) Am opinie publică. Pe Iepuraș, îl știu eu cîți bani face. (*Funcționarei, în-vîrtînd umbrela.*) Dacă veneam particulară, erai gata tricotată, anonimo. (*Din prag, lui Iepuraș.*) Să stai cuminte și să nu te miști. Să nu-mi scoți nici un cuvîntel... Cuminte, Iepuraș. Le descură Mămăica. (*Iese și se îndreaptă spre direcția generală.*)
- ARHIPĂPUȘA : Ce-a fost asta, șefule ?
- IEPURAȘ : Mămăica, n-ai văzut ?
- ARHIPĂPUȘA : I-ai spus de anonime...
- IEPURAȘ : Cum să nu-i spun ?! Se poate ?! Mămăichii să nu-i spun ?
- ARHIPĂPUȘA : Și-ai trimis-o să spuie la direcția generală.
- IEPURAȘ : Eu ?!
- ARHIPĂPUȘA : Nu știu de ce te mai întreb. (*Deschide dulapul, începe să-și strîngă rochiile.*)
- IEPURAȘ : Eu s-o trimit ?! Nici vorbă. Dumneata n-ai văzut ce opinie publică are ?!
- ARHIPĂPUȘA (*renunță la strînsul rochiilor*) : E clar. (*Iese, dispăre.*)
- IEPURAȘ : Știu eu unde s-a dus. Să-l anunțe pe Șefulicul ei. Degeaba. Dacă a venit Mămăica, li s-a înfundat la amîndoi... Ce, te joci cu Mămăica ?! (*E scos din spotul luminii.*)
- MĂMĂICA (*mergînd spre direcția generală*) : Ușor să rătăcești. Parcă-i la cartierele noi. Toate la fel. Cum nu bați de seamă, ai și încurcat-o. Zici că ești la gară, și cînd colo ești la celălalt capăt. Ce să-i faci, dacă seamănă ?! Da-mi place. Grozavă instituție. Palat. Treabă de-ar face ei pe cît palat au... Mi se pare c-am nimerit-o. (*Intră în biroul șefei de cabinet.*) Bună ziua.
- PĂPUȘICA : Bună ziua.
- MĂMĂICA : S-ar spune că aici e biroul șefului cel mare.
- PĂPUȘICA (*solemnă*) : Aici. Cabinetul directorului general.
- MĂMĂICA : Fie și cabinet, din partea mea. Eu cu dumnealui am nevoie.
- PĂPUȘICA : Lipsește.
- MĂMĂICA (*se așază*) : Să-i fie de bine, că eu am timp să aștept. De-abia mă mai odihnesc și mă uit la dumneata. (*Pe sală.*) Nu-i cine știe ce.
- PĂPUȘICA : Nu sînteți anunțată și n-areți de audiență.
- MĂMĂICA : N-am eu nevoie de audiență. Îi spun două vorbe și un cuvînt. (*Pe sală.*) Lămuresc eu toate în doi timp și trei mișcări.
- PĂPUȘICA : În ce problemă, vă rog ?
- MĂMĂICA : Mare. Problemă mare.
- PĂPUȘICA : E necesar să-mi spuneți.
- MĂMĂICA : De ce să-ți spun ?
- PĂPUȘICA (*importantă*) : Eu sînt șefa de cabinet.
- MĂMĂICA : Crezi că nu te-am dibăcit ?! Dar de ce să-ți spun ?! Eu cu șeful am de vorbit.
- PĂPUȘICA : Trebuie să știu în ce scop.
- MĂMĂICA : O fi trebuit, dar nu spun. (*Pe sală.*) Eu sînt oficială.
- PĂPUȘICA : Dar cine sînteți dumneavoastră ?
- MĂMĂICA : Asta-ți spun, că se poate: soția șefului de la arhiva tehnică.
- PĂPUȘICA : Îmi pare foarte bine. (*Cu ton de scuză.*) Dacă știam de la început...
- MĂMĂICA (*pe sală*) : Așa-i cam peste tot. Pe ochi și pe sprincene. (*Șefei de cabinet.*) Cînd să-ți spun ? M-ai luat la scurt cu întrebările.
- PĂPUȘICA : Iertați-mă, așa e obiceiul... Eu și soțul dumneavoastră, nenea arhivarul...
- MĂMĂICA : Cunoaștem.
- PĂPUȘICA (*taionînd*) : ...Face o cafea foarte bună...
- MĂMĂICA : Atîta știe și el.
- PĂPUȘICA (*continuînd taionarea*) : Dar eu nu mai beau... V-a spus, probabil.
- MĂMĂICA : Nu-mi spune nimic. Tace ca mormolocul.
- PĂPUȘICA : ...Aveți mult cu șeful ?
- MĂMĂICA : Două vorbe și o ștampilă.
- PĂPUȘICA : Aprobare ?
- MĂMĂICA : Văd eu că mă tragi de limbă. Hai să-ți spun, de să nu mă crezi. Dar să taci. Am venit să-l propun la decorare.
- PĂPUȘICA : Dumneavoastră să-l propuneți la decorare ?! (*Soneria telefonului.*) Scuzați, e șeful. (*Ridică recepto-*

rul.) Alo, da... (Formează un număr de telefon.) Alo, aveți legătura. (Închide telefonul.) A venit.

MĂMĂICA (se ridică) : Intru.

PĂPUȘICA : Să sfârșească convorbirea... Deci, pentru asta ?

MĂMĂICA : Da. Da. Îl propun la decorație. Ca nevastă. Cine poate ști mai bine decât mine ce merită ?

PĂPUȘICA : Nu cred că faceți bine.

MĂMĂICA : Știu eu ce fac. Mai vorbește ?

PĂPUȘICA : A terminat.

MĂMĂICA : Atunci să intru.

PĂPUȘICA : Mai întâi să vă anunț.

MĂMĂICA : Dă-i drumul.

PĂPUȘICA : Când mă sună. Intru și-l informez.

MĂMĂICA : Și dacă nu sună ?

PĂPUȘICA : Așteptați.

MĂMĂICA : Cât ?

PĂPUȘICA : Până sună.

MĂMĂICA : S-o crezi dumneata. Eu am intrat.

PĂPUȘICA : Exclus. Până nu-l anunț și până nu-i de acord să vă primească...

MĂMĂICA : Pe mine să nu mă primească ?!

PĂPUȘICA : E foarte ocupat, și e dreptul lui să hotărască dacă e cazul sau nu.

MĂMĂICA : Dar ce, e Dalai-Lama ? (Se îndreaptă spre intrarea de la cabinetul directorului general.)

PĂPUȘICA (se interpune) : Așa nu veți intra.

MĂMĂICA (manevrînd umbrela) : Ia dă-te la o parte.

PĂPUȘICA (ia un scaun, răstoarnă un altul, gălăgie) : S-o crezi !

MĂMĂICA (agresivă, cu ton ridicat) : Pe mine să mă oprești ?! Eu am opinie publică. Nici tancul nu mă oprește. Sfrijituro !

SCĂPĂRICI (intră alarmat) : Ce se întâmplă aici ? (Soției arhivarului.) Scuzati, vă rog. E în criză.

PĂPUȘICA : Nici o criză. Vrea să intre neanunțată.

MĂMĂICA (directorului general) : Dumneata cine ești ?

SCĂPĂRICI : Eu ?

PĂPUȘICA : E șeful.

MĂMĂICA (pe sală) : Credeam că-i feciorul său. (Directorului general.) Nu vrea tigrileta asta să mă lase să intru la dumneata.

SCĂPĂRICI : Vă rog să scuzati. O să vă explic. Pofitiți, vă rog. (Șefei de cabinet.) Liniște și calm. Fii calmă și liniștită.

MĂMĂICA (luîndu-l de mîna pe directorul general, autoritar) : Hai !

SCĂPĂRICI (trezind în cabinetul său cu soția arhivarului, dă din umeri) : Hai ?! Hai ! (Sînt scoși din spotul luminii.)

PĂPUȘICA (refăcînd ordinea biroului) :

Eu lupt pînă la capăt. Cît mai sînt aici, îmi fac datoria... Nu mă mir că nea arhivarul e așa de... cum spunea ea. L-a inhibat... La început m-am gîndit că vine pentru anonime... O fi aflat ceva de la nea arhivarul. Nici nu știam ce să zic ; e bine, nu e bine ? Ce-o fi avînd în cap ?! O cam virisem pe mîncă... Le știu eu pe femeile măritate : toate-și închipuie că mormolocii lor sînt peștișori de aur rîvniți de noi, pescărițele celibatate... Cu decorația, a fost culmea... Și s-o las să intre neanunțată... M-a făcut sfrijitură și tigrileta... Norocul ei c-a venit șeful. Îi arătam eu !

ȘEFULICĂ (intră precipitat) : E aici ?

PĂPUȘICA : Da.

ȘEFULICĂ : Singur ?

PĂPUȘICA : Cu cineva din afară.

ȘEFULICĂ : Soția arhivarului. Certo-sigur.

PĂPUȘICA : Da.

ȘEFULICĂ : Dau remiză. (Intră pe neașteptate în cabinetul directorului general.)

PĂPUȘICA (disperată) : Ce să-i fac ? A intrat buzna. O să fac de-adevăratelela o criză.

SCĂPĂRICI (șefului direcției) : Ce-i ?

ȘEFULICĂ : Am remizat. (Agitînd o leghătură de chei.) Cheile.

SCĂPĂRICI : Vorbește ca oamenii. După ce intri așa... Nu vezi că-s ocupat ?

ȘEFULICĂ : Brusco-presat.

SCĂPĂRICI : Ce vrei ?

ȘEFULICĂ (agînd o hirtie) : Transfer.

MĂMĂICA : Țasta-i Șefulică. L-am dibăcit și pe ăsta.

SCĂPĂRICI (Mămăichii) : El ! (Șefului direcției.) Ce-i cu hirtia aia ?

ȘEFULICĂ : Sînt informat. Sînt calmomat și dizgrațiat. Remizo-transfer, e tot ce cer.

SCĂPĂRICI : Ești demascat. (Spre soția arhivarului.) Iar datorită dumneavoastră, în mod complet.

MĂMĂICA (modestă și încîntată) : Nu-mi mulțumi, că nu face. (Pe sală.) Dacă te-mpinge opinia publică, n-ai ce face.

SCĂPĂRICI : Ești demascat și dumneata, și funcționara, amica dumitale. Iar denunțul calomnios se sancționează. Ca juristo-psiholog ce ești, probabil că știi.

ȘEFULICĂ : Eu am aflat cînd m-ați chemat. Stricto-exact.

MĂMĂICA : De făcut, ce-i drept, așa mi-a spus și Iepurașul meu, le-a făcut

- ăia, de capul ei. Asta numai a încercat săș FEFULICĂ : De la birou. Complete. Operativ-predat. Nu țin hîrtii la mine, sertarele sînt goale, eu nu sînt birocrat. Vă zic saluto-mat. (*Dispare.*)
- SCĂPĂRICI : Unde vrei să te transfer ? La sportivii deficienți ?
- ȘEFULICĂ : Nu. S-au restructurat. Și-au eliminat șahul din școală. Mare greșeală.
- SCĂPĂRICI : Atunci unde ?
- ȘEFULICĂ : La i-pe-ce-de-șe-de-be-ce.
- SCĂPĂRICI : Ce-o mai fi și asta ?
- ȘEFULICĂ : Întreprinderea pentru creșterea și dezvoltarea șeptelului de batracieni comestibili.
- SCĂPĂRICI (*soției arhivarului, explicativ*) : Broaște.
- ȘEFULICĂ : Da. Vulgaro-vorbit, broaște. Nu-i înființată. Dar proiectată. În dezvoltare. Cerere mare, peste hotare. Se cer uscate și conservate.
- MĂMĂICA (*sucupînd*) : Ptiu.
- ȘEFULICĂ : Și cu tomate sînt apreciate.
- MĂMĂICA : Multe spurcăciuni mai auzi pe lumea asta...
- SCĂPĂRICI : Ca psiholog ?
- ȘEFULICĂ : La început, economist. În perspectivă, economisto-psihologist. Am planuri mari. Giganto-mărețe, chiar îndrăznețe.
- SCĂPĂRICI : Bine, bine. Dă-mi hîrtia. Aprob. (*Scrive ceva pe hîrtia predată de director și o păstrează.*) Îți facem formele.
- ȘEFULICĂ (*agîtînd o altă hîrtie*) : Vă rog frumos, fiți generos. Înc-un transfer, atît vă cer.
- SCĂPĂRICI : Pentru amica dumitale ?
- ȘEFULICĂ : E o copilă...
- MĂMĂICA : Ce mai copilă ! Broască rîioasă și veninoasă. (*Pe sală.*) M-a scos cu totul din fire.
- ȘEFULICĂ : E o copilă mentalo-debilă.
- SCĂPĂRICI : Asta spui dumneata.
- ȘEFULICĂ : Expertizată, e achitată, ca nevropată.
- SCĂPĂRICI : Exclus.
- ȘEFULICĂ : Pot garanta.
- MĂMĂICA : S-o crezi dumneata ! Eu pun mina în foc. N-o cruță opinia deloc. (*Pe sală.*) Mi-a venit și mie deodată, vorbesc de parcă aș fi apucată.
- ȘEFULICĂ : Pentru fata de aici, oricum și orice ați zice, nu poate fi propice. Ea n-are interes de publico-proces.
- SCĂPĂRICI : Lasă-mi hîrtia. Vom vedea ce e de făcut.
- ȘEFULICĂ (*întinzîndu-i cu o mîină hîrtia și cu cealaltă cheile*) : Pofțiți... Și cheile, vă rog.
- SCĂPĂRICI : De unde-s ?
- ȘEFULICĂ : De la birou. Complete. Operativ-predat. Nu țin hîrtii la mine, sertarele sînt goale, eu nu sînt birocrat. Vă zic saluto-mat. (*Dispare.*)
- MĂMĂICA : N-am mai văzut așa o arătanie.
- SCĂPĂRICI : Nici nu aveți cum. E un simbol. E o ficțiune.
- MĂMĂICA : O fi, dacă zici dumneata. Bine că s-a descurcat.
- SCĂPĂRICI : Mi-ați fost de mare ajutor.
- MĂMĂICA : Va să zică, tot am avut un rol.
- SCĂPĂRICI : Mare. Dacă veneați mai devreme, era și mai bine.
- MĂMĂICA : Am vrut să-l las pe Iepuraș. Să spuie el. Să aibă și el măcar o dată un rol mai mare, dar ți-ai găsit !...
- SCĂPĂRICI : Vă mulțumesc că ați venit.
- MĂMĂICA : Și după ce că am venit cam pe la sfîrșit, gata, gata să-mi taie rolul fata asta de aici de la dumneata.
- SCĂPĂRICI : Încearcă și ea să-mi cruțe timpul... Pretextul dumneavoastră n-a prea convins-o de utilitatea convorbirii noastre.
- MĂMĂICA : Nu puteam să-i spun ce vînt mă poartă. Așa mi-a venit în cap. Eu, cînd îmi face Iepurașul cîte una, îi zic că-l decorez.
- SCĂPĂRICI (*cu gest de a sfîrși convorbirea*) : Se obișnuiește.
- MĂMĂICA : Într-un fel, avea și fata asta dreptate să nu mă lase să intru. Cine a mai văzut așa mototol cu decorații ? Ar rîde și pisicile.
- SCĂPĂRICI : Dumneavoastră în orice caz ați merita.
- MĂMĂICA : Decorație n-am eu încă, dar de evidențiată sînt. La cartier. Că-s drăcoasă și nu mă rabdă inima. La treabă și la opinia publică mă bag. Să te las, că văd eu că nu mai ai răbdare de mine.
- SCĂPĂRICI : Încă o dată, toate mulțumirile pentru rolul jucat de dumneavoastră.
- MĂMĂICA : Stai, că era să uit. Să știi că pe Iepuraș îl iau acasă. Il bag la pensie. Ani are peste ce-i trebuie. Iese cu pensia întregă. Să stea și el acasă să mai curețe un cartof, doi, că prinde bine. Eu tot am multe pe cap la cartier.
- SCĂPĂRICI : N-are limita de vîrstă !
- MĂMĂICA : Mă gîndeam, medical. Că de dărimat, slavă Domnului !
- SCĂPĂRICI : Dacă țineți...
- MĂMĂICA : Aici, ce să mai rămîie ? Arhiva lui tot se desființează. Fără arhivă se ofilește.

SCĂPĂRICI : Nu se desființează. Dimpotrivă, la arhiva tehnică intenționez să mai trec și alte lucrări.

MĂMĂICA : Și-l ții mai departe ?

SCĂPĂRICI : Desigur. E un funcționar conștiincios și cu experiență.

MĂMĂICA : Tot șef ?

SCĂPĂRICI : Șef.

MĂMĂICA : Atunci, ți-l las. Mie, de asta-mi era. N-ai să crezi... Așa mototoluț cum e, îi place să fie șef. Poți să-l faci orice, cit de mare. Nu. Dacă nu-i șef, nu-i place. El vrea șef. Cît de mic, dar să fie șef. Altfel, se topește. Nici nu-ți închipui.

SCĂPĂRICI : Ba da. Vă asigur că înțeleg. (*Trec amîndoi în biroul șefei de cabinet.*)

MĂMĂICA : Și să nu mi-o iei de rău că am luat-o pe particulară.

SCĂPĂRICI : Eu o consider publică. Publică și asta.

MĂMĂICA : Să știi că este. (*Gata de plecare, se oprește în fața șefei de cabinet.*) Cînd te uiți bine la ea, e frumușică... Dar să știi, fetiço, că nu ești de genul lui Iepuraș al meu. Te-ai lăudat de pomană. Rămîneți cu bine. (*Iese.*) Am descurcat-o ?! Am descurcat-o !

SCĂPĂRICI (*privind-o insistent pe șefa de cabinet*) : Ai încurcat-o, iubită de Iepuraș.

PĂPUȘICA : Cu mine vorbiți ?

SCĂPĂRICI : Cu dumneata. Și nu mai fă figura asta naivo-cretină. (*Pe sală.*) De data asta se potrivește. Va trebui totuși să mă controlez. (*Șefei de cabinet.*) Stai jos.

PĂPUȘICA (*rămînînd în picioare*) : Stau dacă vreți, dar...

SCĂPĂRICI : Stai jos, cînd îți spun. (*În timp ce șefa de cabinet se așază; pe sală.*) Să vezi ce interogatoriu. (*Se așază pe birou, în fața șefei de cabinet.*) Dacă mai ai de gînd să leșini, te avertizez : cana de apă e plină ochi.

PĂPUȘICA : Nu leșin.

SCĂPĂRICI : Dumneata crezi că-ți poți bate joc de mine ?

PĂPUȘICA : Nu.

SCĂPĂRICI : Atunci, de ce mi-ai făcut toate figurile astea...? Ți-a pierit glasul...?

PĂPUȘICA : Nu...

SCĂPĂRICI : ...Explică-te !!

PĂPUȘICA : Nu pot.

SCĂPĂRICI : De ce ai recunoscut enormitatea aia cu anonimele... și cu arhivarul ?

PĂPUȘICA : ...Așa.

SCĂPĂRICI : Astea-s răspunsuri ?

PĂPUȘICA : Nu.

SCĂPĂRICI : Ai avut encefalită ?

PĂPUȘICA : Nu.

SCĂPĂRICI : Ești congenital-cretină ?

PĂPUȘICA (*protestînd energic*) : Vă rog !

SCĂPĂRICI : Ai prins glas ?! Foarte bine. Encefalită zici că n-ai avut. Cretină pretinzi că nu ești... De ce refuzi orice explicație ?

PĂPUȘICA : V-am spus că nu pot.

SCĂPĂRICI : Cînd mi-ai cerut să-mi vorbești, ce-aveai să-mi spui ?

PĂPUȘICA : Nimic.

SCĂPĂRICI : Dumneata ești în stare să scoți din sărite și un... Nici nu-mi vine în cap vreo comparație.

PĂPUȘICA : Un melc.

SCĂPĂRICI : Ce ?!!

PĂPUȘICA : Melc. Melcul nu-și iese din sărite niciodată.

SCĂPĂRICI : Dumneata-ți bați joc de mine. Hotărît !

PĂPUȘICA : Nu !

SCĂPĂRICI : Atunci, de ce nu-mi răspunzi ?

PĂPUȘICA : Nu era în legătură cu scrisorile anonime.

SCĂPĂRICI : Dar cu ce era?... Spune ceva, pentru Dumnezeu !

PĂPUȘICA : Cu gulerul dumneavoastră.

SCĂPĂRICI : Cu gulerul meu ? Asta-i culmea !... (*Amintindu-și ceva.*) Stai... Mda, mda... Ce-i cu gulerul ?

PĂPUȘICA : Era plin de ruj... După ce a plecat de la dumneavoastră funcționara de la arhivă.

SCĂPĂRICI : Într-adevăr, observasem și eu... și nu mi-am putut da seama de unde-ar putea fi. (*Din nou răstit.*) Și ce-i cu asta ?

PĂPUȘICA : Funcționara, cînd a ieșit, s-a rujat.

SCĂPĂRICI : Și ce te privește pe dumneata ?

PĂPUȘICA : Nu-i principial.

SCĂPĂRICI : Asta-i treaba șefei de cabinet ?

PĂPUȘICA : Nu. Dar nu-i principial... Și mă și privește... Cînd a plecat funcționara, mi-a spus că mă dați afară și că o luați pe ea la cabinet.

SCĂPĂRICI : Începe să se lămurească... Și atunci te-ai răz bunat, făcînd toate prostiile pe care le-ai făcut ?!

PĂPUȘICA : Eu nu mă răz bun. Eu și fără ea tot plecam. Plecam oricum. Dar pentru dumneavoastră nu era bine.

SCĂPĂRICI : Mi-ai purtat de grijă...

PĂPUȘICA : Da.

SCĂPĂRICI : Stai o clipă, să-mi aduc rigla de calculat. Mi-am uitat-o pe birou, și fără ea nu mai pricep nimic.

PĂPUȘICA : Stau.

SCĂPĂRICI (*revine din cabinetul său, manevrînd rigla*): Deci, erai hotărîtă să pleci?

PĂPUȘICA: Da.

SCĂPĂRICI: Unde?

PĂPUȘICA: Nicăieri. Să demisionez.

Sînt în ultimul an de facultate și mi-e greu să termin avînd și slujbă.

SCĂPĂRICI: Va să zică, te-ai hotărît să demisionezi cînd ai aflat că vei fi schimbată de la cabinet.

PĂPUȘICA: Nu. Dinainte. Am aprobare să trec la cursurile de zi.

SCĂPĂRICI: Și-atunci, de ce te-ai mai răz bunat? De ce?

PĂPUȘICA: Nu m-am răz bunat.

SCĂPĂRICI: Cum nu?... Ce-nseamnă tot ce-ai făcut aici? Iar nu vrei să răs-punzi... Cine a hotărît ca funcționara să vină în locul dumitale?

PĂPUȘICA: Nu știu și nu mă interesează.

SCĂPĂRICI: Dar presupui.

PĂPUȘICA: Evident. Numai dumneavoastră puteați hotărî asta.

SCĂPĂRICI: Așa e. Și de ce am hotărît?

PĂPUȘICA: Asta știati dumneavoastră.

SCĂPĂRICI: Dar nu strică să știi și dumneata: ca să-mi dau seama ce amestec are în scrisorile anonime. O bănuiam. Ai priceput?

PĂPUȘICA: Parcă... Figură?!.

SCĂPĂRICI: Figură, figură!!! Bună riglă... Eu ți-am spus. Poate te hotărâști să vorbești și dumneata. Dumneata de ce ai făcut toate figurile astea... Tot nu spui?

PĂPUȘICA: Ba spun: ca să vă alarmez pe dumneavoastră.

SCĂPĂRICI: De ce să mă alarmezi?

PĂPUȘICA: Ca să fiți principial. De aia!

SCĂPĂRICI: De aia?... Cam vag.

PĂPUȘICA: ...Nu cred...

SCĂPĂRICI: ...Foarte bună riglă. Deci, demisionezi?!

PĂPUȘICA: Da.

SCĂPĂRICI: După tot teatrul pe care l-ai făcut aici, e singura soluție... Și chiar fără asta, era necesar să pleci... Sînt scăpărat, dar sînt și principial... Ai înțeles?

PĂPUȘICA: Cu totul vag... După ce pre-duc serviciul, voi avea timp să mă gîndesc.

SCĂPĂRICI: Bine. Căutăm chiar miine pe cineva.

PĂPUȘICA: Ar fi mai bun un bărbat.

SCĂPĂRICI: De aceeași părere. Bărbații nu prea leșină, nu?

PĂPUȘICA: Da.

SCĂPĂRICI: Deci, miine dimineață pre-darea... Și miine după-amiază ce faci?

PĂPUȘICA: Nimic. De ce?

SCĂPĂRICI: Miine, la ora șase după-amiază, voi fi în parcul de alături... Banca de lîngă bustul lui Schopenhauer... Dacă poți, vino... Poate mai lămurim ce-a fost aici... Iau și rigla de calculat.

PĂPUȘICA: Nu știu.

SCĂPĂRICI: Eu oricum sînt acolo... (*Se uită la ceas.*) E tîrziu... Vrei să te duc acasă?

PĂPUȘICA: Sînt încă șefa dumneavoastră de cabinet.

SCĂPĂRICI: Ai dreptate... (*Iese și se reîntoarce imediat. Îi sărută mîna, după care dispăre.*)

PĂPUȘICA (*venind încet spre rampă*): Putea să aleagă un bust mai optimist, dar de dus tot mă duc. Mă duc sigur. Și dacă iese cum vreau eu — și să știți, iese sigur —, vă trimitem la fiecare cîte o ilustrată cu vederi din partea invizibilă a lunii. Colorate... Cum vi s-a părut...? Mie, așa și așa... Ne-verosimil... Total neverosimil. Dar ce poți face?! (*Spre culise.*) Lumina pe sală, băieți! Actorii la rampă!

Ștefan Tapalagă (Boby II), Mircea Sep-
tilici (Manuel B. Manuel) și Sanda
Toma (Nadia)

Teatrul de Comedie

„INSULA” de Mihail Sebastian

Fotocronica

Victoria Dinu (Frosa), Maria Burbea (Stăvăroaia) și Cornel Gîrbea (Ion)

Teatrul

„Barbu Delavrancea”

„IDOLUL
ȘI ION ANAPODA”

de G. M. Zamfirescu

